

ÜMİTVAR

SULTANGAZİ YAZI AKADEMİSİ DERGİSİ • 2021 • SAYI 2

Düşünen, okuyan ve yazan bir gençlik...

- Pandemiye rağmen okuma ve yazmaya devam.
- Sultangazi Yazı Akademisi iki yaşında.
- Genç yazarlardan hikâye, şiir ve denemeler.

Sultangazi
Gençlerle
Yükseliyor...
Av. Abdurrahman Dursun

Şair ve Yazarlarımıza İstanbul'u Sorduk

Yıldız
Ramazanoğlu

Mürsel
Sönmez

Cengizhan
Orakçı

Ali
Işık

Bu Gençlerde Ümit Var

Sultangazi Yazı Akademisi öğrencilerinin hazırladığı Ümitvar Dergisi'nin ikinci sayısında tekrar huzurlarınızda olmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Pandeminin kültür-sanat-eğitim alanında oluşturduğu zorluklara rağmen Sultangazili gençler ümit-var olmaya devam ettiler. Çoğunlukla uzaktan ama imkân oluştuğu da yüz yüze eğitimle zamanlarını verimli bir şekilde değerlendirdiler. Sultangazi Belediyemizin himayelerinde İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nün destekleri ve Akademi hocalarımızın özverili emekleri neticesinde geleceğin genç yazar, şair, düşünür adayları heybelerine umut doldurdular.

İkinci yılında Sultangazi Yazı Akademisi bir taraftan yeni öğrenciler bünyesine katarken öbür taraftan da mezunlarını vermeye başladı. Ama unutmayalım ki; okuma-yazma-düşünme ömür boyu devam eden bir eylemdir. Dolayısı ile akademiden mezuniyetlerimiz semboliktir. Uzun soluklu yürüyüşümüz devam ediyor.

Buradan hareketle Sultangazi Yazı Akademisi'nde; okuyan, düşünen ve düşüncelerini gerek sözlü gerekse yazılı olarak ifade edebilen bireyler yetiştirme hedefi doğrultusunda yürüyüşümüze devam ettik. Eğitim yılı boyunca Akademimizde yer alan öğrencilerimiz hocalarımızın rehberliğinde okuma-yazma ve düşünme faaliyetlerini sürdürdüler.

Bu çerçevede Akademi öğrencilerimiz Belediyemiz tarafından temin edilen temel eserleri okuyup eleştirdiler. Yazı ve yazma eylemi üzerine beyin fırtınalarında bulundular. Amaç; gençlerimizin okuma, düşünme ve yazma becerilerini geliştirmek ve var olan yeteneklerini gün yüzüne çıkararak faydalı bireyler haline getimek...

Bu iki yıllık süre içerisinde gençlerimizin sergilediği performans son derece memnuniyet verici... Akademimizin ikinci yılında artık genç beyinlerimizin ürünlerinin birçok ulusal yayın organlarında görülüyor olması bizleri daha çok ümit-var yaptı. Ve geleceğe daha bir umutla bakmaya sevketti.

İşte ikinci yılın sonunda okuyan, düşünen ve düşünce dünyasını yazıya aktarabilen genç yazar ve şairlerimiz ürünleriyle düş ve düşünce dünyamızı taçlandırıdılar ve böylece elinizdeki Ümitvar Dergisi'nin ikinci sayısı oluştu. İşin doğrusu pandemi koşullarında yorucu olmakla birlikte keyif verici olan bu süreç neticesinde genç yazar adaylarımızın başarılı ürünlerini görmek bizleri son derece mutlu etti. Ve bu mutluluğu Ümitvar Dergisi'nin ikinci yayını ile kalıcılaştırıp sizlerle paylaşmak istedik.

Yazı Akademisi çalışmaları neticesinde geleceğin şair, yazar ve aydınları yetişiyor ve artık Sultangazili genç şair ve yazarlar ulusal basında yer bulabiliyorlar. Hiç şüphesiz bu gençlerimiz gelecekte ülkemiz ve dahi insanlık adına hayırlı faaliyetlerde bulunacaklar.

Netice-i kalam; bu güzel imkân, ortamı ve atmosferi oluşturan Sultangazi Belediye Başkanımız Abdurrahman Dursun beye, Başkan yardımcımız Nurcan Öztürkmen ve ekibine, İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü şube ve okul müdürlerine ve akademimizin değerli hocalarına müteşekkirimiz.

Ümit-var bir gençlik temennisiyle...

YUSUF TOSUN
Anadolu Yazarlar Birliği Başkanı

ÜMİTVAR
Sultangazi Yazı Akademisi
Dergisi • Ağustos 2021 • Sayı 2

Sultangazi Belediyesi Adına
Av. Abdurrahman Dursun

Genel Yayın Yönetmeni
Nurcan Öztürkmen

Yayın Danışmanı
Yusuf Tosun

Yazı İşleri Müdürü ve
Genel Koordinatör
Yaşar Tınar

Sultangazi Yazı Akademisi
Koordinatörü
Yalçın Şirin

Eğitmenler
Hüseyin Akın
Serap Kadioğlu
Siddik Ertaş
Hüseyin Karaca
Kadir Ünal

Baskı
Karakuş İletişim
+90 212 501 82 20

Bu eser, Sultangazi Belediyesi ve
Anadolu Yazarlar Birliği işbirliğiyle
düzenlenen Sultangazi
Yazı Akademisi öğrencilerinin
ürünlerinden oluşmaktadır.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

4

**Sultangazi
Gençleriyle
Yükseliyor...**

AV. ABDURRAHMAN DURSUN

MİZANSEN / Bahadır Ünal	9
MÜSTEHZİLER / Berfin Ay	10
MÂHÎ / Merve Yılmaz	10
BAZEN GİDERLER / Sümeyye Korkmaz	11
TAM ÜSTÜNE BASTINIZ KONUMUZ HALI / Büşra Köse	12
HAYALDEN ANILAR / Fulya Karataş	13
GÖZLERİNDEN ÖPERİM / Emirhan Demir	15
100. YILDAN İSTİKLÂL ŞAİRİNE MEKTUP / Özgür Bakır	16
MEMLEKET / Mustafa Alkan	19
KAR YAĞAR EV ZAMLANIR / Ömer Faruk Karlı	20
SENSİN / Sıla Filik	20
KIZIL TOPRAKLAR / Melek Orgo	21
SIRA DAVASI / Züleyha Başkaya	22
BULUTLU KAFES / Sare Dibek	24

**10 Soruda İstanbul
YILDIZ RAMAZANOĞLU**

**10 Soruda İstanbul
MÜRSEL SÖNMEZ**

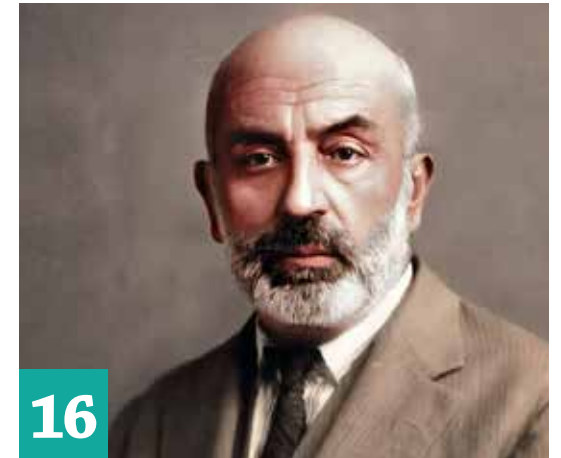
İÇİNDEKİLER

İÇİMDEKİ ÇOCUĞA MEKTUP / Sema Öztürk	25
KUZEY IŞIĞI / Selen Kaya	26
BURADA VE HİÇBİR YERDE / Aleyna Çakır	28
PANDEVİM / Merve Önder	31
BULUT GİBİ BEMBEYAZ / Özlem Tozal	32
İKİ ELİMDE İKİ RUBAİ / Salih Varlı	33
TÜKENEN SONLAR / Emir Almış	34
KEŞİK / Samet Şahoğlu	35
BİR DEMET ÇİÇEK / Enes Bülbül	35
VARLA YOK ARASI / Sümeyye Korkmaz	36
İVEĞEN HAYAT / Büşra Köse	37
SU İÇİN KOŞMAK / Faruk Sağdıç	38
SONBAHAR YAPRAKLARI DÖKÜLÜNCE Melek Orgo	40
KÖR OLASI ÇÖPÇÜLER / Bünyamin Demir	44
SON ŞİŞE / Cennet Soylu	45
GARİP AHMET / Özgür Bakır	46
KURŞUN ASKER / Betül Emir	47
KIZGIN ADAMIN BAKIŞLARI / Kerem Arslan	48
SENDEN VAZGEÇİŞ / Sema Öztürk	49
RAYİHA KALINTILARI / Elif Türkmen	50
BİR ÇİZGİ DAHA / Elif Türkmen	52
ÇOCUKLUK / Nursena Yeşildal	53
İÇ SAVAŞ / Rümeyza Yıldırım	54
MUTLULUK / Merve Aydın	56
ESKİ ANILARINIZA ÖZLEM DUYUYOR MUSUNUZ? Senanur Görgülü	58
HÜZNÜN İNSANA ETTİĞİDİR / Azamşer Özel	59
HER BİRİNE / Esra Karatekin	60
KARANLIK VE MAVİLİKLER / Merve Yılmaz	61
BİR ÇAM VE SIYAH NEHİR / Özlem Tozal	62
HİLAL TUTULMASI / Enes Bülbül	63
NEYİN SESİ / Merve Can Bulut	64

6

**Sultangazi
Yazı Akademisi
İkinci Yılında**

16

**100.Yıldan İstiklâl
Şairine Mektup**
ÖZGÜR BAKIR

43

**10 Soruda İstanbul
CENGİZHAN ORAKÇI**

55

**10 Soruda İstanbul
ALİ IŞIK**

Sultangazi, Gençleriyle Yükseliyor...

Av. Abdurrahman Dursun
Sultangazi Belediye Başkanı

Sultangazimizin güzide gençleri tarafından hazırlanan dergimizin ikinci sayısı ile tüm hemşehrilerimizi ve kültür sanat dostlarını yürekten selamlıyoruz...

Halk odaklı, gençlerin sesine kulak veren, birlikte yönetim anlayışına dayanan sosyal belediyecilik ilkesiyle gerçekleştirmeye gayret ettiğimiz hizmetlerimiz, ilçemizi "Sultanşehir" yapmaya ve her alanda yükselen bir değer haline getirmeye odaklı. Ne demek Sultanşehir?.. Gençlerin daha iyi eğitim aldığı, bu eğitimleriyle daha bilgili, donanımlı oldukları ve hayata da donanımlarıyla beraber katıldıkları bir Sultangazi demek. Hayalimiz bu...

Bir yandan temel hizmetleri ifa ederken diğer yandan gençlerimizi kültür ve sanatla buluşturmayı, eğitim hayatlarını desteklemeyi, hayallerinin peşinden koşmaları için çeşitli atölye ve kurslar düzenlemeyi ilçemiz ve toplum olarak daha aydınlık bir geleceğe ulaşmanın teminatı olarak görüyoruz. Biliyoruz ki; hem maddi hem de kültürel kalkınmanın yolu, nitelikli ve donanımlı gençler yetiştirmekten geçiyor. Bu yüzden gençlerimize, gençliğe büyük önem veriyor; çalışmalarımızın odak noktasına onları alıyoruz.

Tüm dünya ve ülkemiz bir buçuk yılı aşkın bir süredir Covid-19 mücadelesi kapsamında pandemi dönemi yaşıyor. Çok şükür ki, başarılı bir mücadeleyle bu günleri geride bırakmanın eşiğindeyiz. Bizler, hepimiz için zor bir süreç olan bu dönemde tüm hizmetlerimizi aksatmadan yerine getirdiğimiz gibi pandemi döneminde tüm hemşehrilerimizin yardımına koşmaya da gayret ettik.

Onlar yazıyor, biz okuyoruz...

Bu dönem, tüm dünyada eğitimi, kültürel hayatı ve çalışmaları da maalesef olumsuz etkiledi. Birçok faaliyeti gerçekleştirme imkanı bulunamadı. Fakat teknolojinin sağladığı imkanlarla kısmen bunun da üstesinden gelmeye gayret ettik. Şu an elinizde bulunan ve bizim çok kıymet verdiğimiz Ümitvar dergisi, işte böyle bir gayretin ürünü. İki yıl önce, liselerde okuyan genç kardeşlerimizin yazı yazabilme yeteneklerini, daha doğrusu kendilerini yazıyla ifade edebilme yeteneklerini geliştirmeleri, bu alandaki yeteneklerini daha da ileriye taşımaları için başlattığımız **Sultangazi Yazı Akademisi**'nin bir yayını olan Ümitvar dergisi, olumsuz koşullara rağmen ikinci sayısı ile da göz dolduruyor.

Pandemi sürecinde dönem dönem online olarak ama asla kesintiye uğramadan devam eden akademimiz; her biri ülkemizin kıymetli şair ve yazarları olan öğretmenleriyle, öğrencileriyle büyük bir özveri gösterdi. İki yıldır büyük bir azimle okuma, yazma serüvenini sürdüren, bu yolda büyük mesafe kateden genç kar-

deşlerimiz ise her türlü takdire şayan. Bu yolda kendilerini ne kadar geliştirdikleri hem bu dergide yer alan eserlerinden hem de bazı gençlerimizin artık edebiyat dünyamızdaki dergilerde yazmalarından çok net bir biçimde anlaşılabilir. İstiyoruz ki bu gençlerimizin sayısı artsın. Gençlerimiz artık gazetelerde makale yazabilen, kendi başına dergiler çıkarabilen, farklı dergilerde yazan, zamanla kitapları yayınlanan bir seviyeye ulaşsın. Ülkemizin kültürel hayatında bu gençlerin yer aldığını, alacağını görmek bizim en büyük mutluluğumuz olacak. Ve bu günlerin çok uzak olmadığını görmek bizleri sevindiriyor.

Sultangazi Yazı Akademisi sadece şair, yazar yetiştirmeyi hedeflemiyor elbette. Bu sürecin doğal sonucu olarak genç kalemler yetiştireceği muhakkak ama asıl gayemiz, buradan doğru düşünmeyi, kendisini doğru ifade edebilmeyi; hayata, olaylara farklı perspektiflerden bakabilmeyi ve en önemlisi insanın hakikatine dikkat kesilmeyi başarabilen gençlerin yetişmesi. Çünkü gelecekte hangi mesleği ifa edecek olurlarsa olsunlar; okuma ve yazma yoluyla erişecekleri ruhsal incelik ve derinlikli sezgi, işlerini en iyi şekilde yapmalarını ve insana değer vermelerini temin edecektir. Buradan tüm gençlerimize muvaffakiyetler diliyorum. Allah hepsinin bahtını açık etsin...

Başta **Sultangazi Yazı Akademisi** eğitmen ve öğrencileri olmak üzere tüm Sultangazili hemşehrilerime en kalbî muhabbetlerimi sunarken, siz kıymetli Ümitvar okurlarını gençlerimizin eserleriyle baş başa bırakıyorum.

İyi okumalar...

Sultangazi Yazı Akademisi İkinci Yılında

Yaşanan pandemi sürecine rağmen büyük bir özveriyle akademiye devam eden eden öğrenciler, istikrarlı bir okuma ve yazma sürecini daha geride bırakarak geleceğin kalemli olma yolunda emin adımlarla ilerlediler.

Sultangazi Belediyesi'nin Anadolu Yazarlar Birliği işbirliği ile düzenlediği **Sultangazi Yazı Akademisi** ikinci yılını geride bıraktı. Ülkemizin tanınan şair ve yazarları yönetiminde gerçekleştirilen **Sultangazi Yazı Akademisi**, Kovid-19 pandemisine rağmen eğitimlerini zaman zaman online platformlarda

sürdürse de çalışmalarına ara vermedi.

Gençlerin **okuma, düşünme** ve **yazma** becerilerini geliştirmeyi hedefleyen akademide ikinci yılını tamamlayan Sultangazi'nin genç kalemli; okudukları kitaplarla, yazı ve şiirleriyle ülkemizin kültürel kalkınmasında söz sahibi olacakları günlere hazırlanıyorlar.

Sultangazi Yazı Akademisi, şair ve yazarlar Hüseyin Akın, Sıddık Ertaş, Serap Kadioğlu ve Hüseyin Karaca yönetimindeki 4 sınıfta sürdürdüğü eğitimlerde ikinci yılı geride bırakırken, genç şair ve yazar adaylarının hem genel kültür hem de yazınsal yetenek konusundaki gelişmeleri gelecek adına ümit verici düzeyde.

Zihin açan okumalar...

Her yıl ortak okuma listeleri yanında bireysel okumalarla Türk ve dünya edebiyatını daha yakından tanıyan öğrenciler, böylece farklı yazarların dünyasına giriyor, farklı yazı tekniklerini de tanımış oluyorlar. Şiir, hikaye, deneme, inceleme gibi edebiyatın her alanında temel eserleri okuyan Sultangazi'nin genç yazar adayları, eğitimlerde kitaplar üzerine tartışıyor ve yeni bakış açıları kazanıyorlar.

Atölye kapsamında yapılan okumalar, sadece yazma eğitiminin bir parçası olarak değil gençlerin okul başarılarında ve gündelik hayatlarında da önemli bir katkı sağlıyor. Okuduğunu anlama, analitik düşünme ve düşüncelerini yazılı, sözlü olarak ifade etmede yapılan okumaların büyük rolü var. Özellikle internetin yaygınlaşması ve sosyal medya platformları sebebiyle dilimizin bozulması ve daralması karşısında yeniden kitaba, düşünceye dönmek gençlerin hem dilinin hem dünyalarının sınırlarını genişletiyor.

Kültür ve medeniyetimizin izinde yerli kalemler...

Okunan her kitap, genç yazar adayları için keşfedilen yeni bir dünya demek. Yazılan her satır da genç yazar adayının yeni bir dünya kurması...

Sultangazi Yazı Akademisindeki gençler, kültür ve medeniyetimizin kodlarına vakıf bir şekilde yerli bir kültür ve edebiyat için önemli bir platform da oluşturmuş oldular. Yakın bir gelecekte kendi dergilerini çıkaran, farklı dergilerde aktif olarak yazı ve şiirler yayımlayan gençler olarak göreceğiz bu gençleri. Sultangazi'nin güzideleri ve gurur kaynağı olacak her biri.

Nitekim, Sultangazi Belediye Başkanı Av. Abdurrahman Dursun da bu yöndeki temennisini; belediyeciliğin sadece altyapı hizmetlerinden, kaldırım ve parklar yapmaktan ibaret olmadığını, aslolanın insana ve özellikle gençlere dokunmak olduğunun altını çiziyor.

Başkan Dursun, “Özellikle eğitim ve kültür alanında tüm imkanlarımızı seferber etmeye gayret ediyoruz. Bu gençlerimiz zamanla Sultangazi sınırlarından taşacak, bir gün inşallah Türkiye'nin tanıdığı, tanıyacağı yazar ve düşünce insanları olacaklar.” ifadelerini kullanıyor.

Akademinin en büyük destekçisi olan sayın başkanın bu temennisinin çok yakın bir gelecekte gerçekleşeceğini ümit ediyoruz.

mizansen

BAHADIR ÜNAL

annemin benim için hazırladığı aزیğımı aldım yanıma
ileri vurdum adımlarımı arkama bakmadan
savurdum sözlerimi bi avuç yırtıcı hayvan için
kendimi tutup hırkamdan batının güneşine doğru fırlattım
kesişti gölgelerimiz dünyanın ta kendisiyle
tanışmış zamanında kendisi iç sesimle
bağdaşmış kaderimiz avuçlarımızın ilintisiyle
önümde sürüler ve yanımda eşlik eden gölgem
susuzluk tırmanıyor vücudumu en derininden
yere çömelip güneşte kızarmak geldi içimden
yedim son yemeğimi, sanırım artık açım ben
karnı boş, mehtaplarda bi sahil düğünü gören
şu aciz şahsım razıydı iç karartıcı ölüme dünden
rüzgarlardan bir ceset kokusu aldım, en iğrencinden
kokmaya başladım, yüzüm kırıştı, alıştım
kalpazanların haberleri yoktu darphane görmemiş yüreğimden
doğaya haykırmalarımı bir efsaneye dönüştürüyorum ben
iç içe geçmiş kemiklerim derilerimden rahatsızlardı adeta
derinlerimden yükseldi bir avuç yaşamak, arzu
önümde bir post ya koyun ya kuzu
yemenime sıkıştırdığım biraz keçiboynuzu
önümde eğreti bitkiler, sesim hafiften çatallanıyor
hırıltılı bir konuşma dönüyor mizansenimde
yanımda aynısından ikişer üçer tane insanlar
etrafımda durmadan dönüyorlar
elimde yama pantolonum, yırtık gömleğim
suratımda arsızca bir gülüş ufka doğru
bulanık bulutlar bir ileri iki geri
artık adımlar bana çok engebeli
sözlüksüz çıktığım için pişmanım bu yolda
işte azrail geldi ayaklarımdan sürüyor sonunda
arkamda bıraktığım hoyrat bedenim
maalesef gitmek için yok bir nedenim
annemin bana verdiği o azık yemek
duruyor hala çantamda yenmeyi bekleyerek
ve ben rüzgarda sallanan çamaşırlar gibi
sallanarak götürülüyorum bir başka mizansene..

müstehziler

BERFİN AY

Hangi evvel zamanda sayıklandı
Göğsümün kuşları?

Çürük iki diş arasında
Koktu düşler
Bir bebek büyüdü
Sığırcık kafesine

Akıllara çarptı 'ayna'
Her yanımla
Müstehziler mezarlığı

mâhî

MERVE YILMAZ

Ah! O ümit güneşi
Geceden kalma siyahlarla
İlk parıltıları gündüzün.
Dalgalarında denizin,
Dünden kalan umut parçaları.

Ah! O ümit güneşi
Zihnime ilişen
Gelecek saadeti.
Bir bahar sabahı
Şakaklarımdaki serinlik.

Ah! O ümit güneşi
Zamana karşı
Zihnimi okşayan el.

Bazen Giderler

SÜMEYYE KORKMAZ

Güneş gökyüzüyle henüz buluşmuşken, Anadolu'nun küçük bir köyünde bir evin güneşi toprağa verilmişti. İnsanlar defin işlemini tamamlamış ağır adımlarla duraksaya duraksaya, kimisi gözyaşlarıyla evlerine dönüyorlardı. Diğerlerinden daha yavaş, daha çok duraksayarak ve ağlayarak yürüyen baba ve iki oğlu, görenin içini acıtacak haldelerdi.

Bir süre sonra evlerine gelmiş ve öylece kapıya bakıyorlardı. Zordu... O kapının açılmayıp öyle durduğunu görmek çok zordu. Bir cesaret çaldı kapıyı büyük oğlan. Kapı açılsaydı da fırça yeseydi keşke annesinden bu kadar erken vaktite dışarıda olduğu için... Kapı açılmadı. Diğer çocuk birkaç adım geriledi. Girmek istemiyordu o eve. Onların evi güzel kokardı. Annesi yemek yaptığında yemek, çiçekleri suladığında mis kokardı. Ama hep anne kokardı evleri. Henüz gözünü açmamış bebeğin, annesinin kokusunu aldığında ağlamayı bıraktığı gibi tanırdı evini. Bilirdi kokusunu. Şimdi ne koktuğunu bilmediği o eve girmek istemiyordu.

Önce ne yapacaklarını bilemez halde birbirlerine baktılar sonra kapıya. İlk defa görmüyorlardı kapıyı. Ama ilk defa bir daha eskisi gibi açılmayacak bir kapıya bakıyorlardı. Biliyorlardı. Bu kapıdan aynı rüzgar girmezdi artık. Aynı bahar gelmezdi.

Ağır ağır, uğursuz bir gıcırta ile açıldı kapı. Kan çanağına dönmüş üç çift göz, onlara hüznle bakan evin en küçük üyesine döndü. Küçük çocuk korkmasın diye ona hiçbir şey söylememişlerdi. Hala da nasıl söyleyeceklerini bilmiyorlardı. Çocuk usulca geriye çekildi. Babası ve abileri içeri girdi. O, bir süre durdu kapı eşiğinde. Baktı dışarıya. Baktı, baktı... Birisini bekliyordu. O birisi gelecekti, gelmeliydi... Gelmezse kalmazdı hiçbir şey geriye. Titremeye başlayana dek bekledi o soğuk eşikte. Gelen olmadı. Gözünden yaşlar akmaya başladı. Gelen olmadı. Hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

“

Bazen yıllar
gerekmezdi
büyümek için.
Biri giderdi ve sen
büyürdün.

Gelen olmadı...

Koşmaya başladı yalınayak. Ayaklarına taşlar batmasına rağmen durmadı. Kalbindeki ağrıyı bırakıp ayağındaki kanları düşünmeye lüzum yoktu. Dakikalarca koştu feryat ede ede. Sonunda vardı özlediği kadının yanına. Oturdu soğuk toprağa, soluklandı uzun uzun. Okuma yazma bilmezdi ama bir tahta parçasının üstüne bağlanmış çiçekli örtü parçası toprağın mührü gibi duruyordu karşısında. Annesinin kokusu hala üstünde miydi acaba? Cesaret edemedi gidip koklamaya.

Etrafına bakındı. Korkardı mezarlıklardan. Farkında olmadan annesine doğru birkaç adım attı. Mezarlıktan korkup annesinin mezarına sığınan bir çocuktuk o. Saatlerce durdu orada. Dizlerinin üstüne çökmüş, üstü başı çamur içinde kalmıştı. Başını kaldırdı. Yavaşça sildi gözlerini. Gözyaşlarının yerine yenilerinin gelmesi önemli değildi. Kalktı ayağa ve ağlayarak buraya gelen o değilmiş gibi sakince evine doğru yürümeye başladı. Soğuktan titreyene kadar annesini beklediği eşiğe baktı uzun uzun küçük çocuk. Ve yutkunarak girdi içeriye küçük adam.

Bazen yıllar gerekmezdi büyüme için. Biri giderdi ve sen büyürdün.

Hayalden Anılar

FULYA KARATAŞ

Yaprakların rüzgârda çıkardığı hışırtıyla ırkildim. Güneş beni şimdi tüm çıplaklığıyla tepemde yakıyordu. Oradan oraya koşuşturan çocuklar, içeceklerini yudumlayan kızlı-erkekli gruplar, bütün kargaşasıyla başımı döndürüyordu.

Yakın dostumu görmek için geldiğim bu yerde beni nasıl bir hayatın kuşattığını kestirmeye çalışıyordum. Hiç derdi olmayan, yoksulluk nedir bilmeyen, hüznün gözle de görülebileceğini fark etmeyen bu insanların tek derdi, hay aksileriydi. Hayatın diğer yüzünün böyle mi olduğunu düşünmeye başlamıştım. İçimde tarif edemediğim bir haksızlık çağrısı baş kaldırmıştı bile. Ben arkadaşımın tahmin edemeyeceği bu düşünceleri aklımdan geçirirken, Tayfun konuşmaya başladı.

‘Biliyor musun bazen tüm bu kalabalıklardan kurtulmak ve bir kasabaya yerleşmek istiyorum. Bu yaşantı beni çok yormaya başladı, hızına yetişemiyorum’

Cevap bekleyen bir ifadeyle yüzüme baktı uzun uzun, fakat söyleyecek bir şey bulamıyordum. Sessizliğimi korudum ve tüm bu yaşantıların bana ne kadar uzak olduğunu bir kez daha fark ettim. Tüm bu fark edilişlerinin arasında asıl amacımın bir an olsun aklımdan çıkıverdiğini ve bunlarla oyalanacak zamanımın olmadığını kendime hatırlattım.

Gazetecilere tatil olmaz denildiği halde kendimi, işsiz gibi

gözükken insanların arasına atmış, kumsalda uzanıyordum, az ötede tüm sadeliğiyle duran genç kız dikkatimi çekti. Bekli de sadece odak noktası arayışımın doğurduğu anatomiden farksızdı, fakat bunun bu kadar basit bir anlamı olmadığını çok sonra fark edecektim. Gözlerimi üstünden çekemiyor, tüm dikkatimi dağıtıyordu, az sonra onun da bana baktığını görünce gafil avlandım. Ben ona bakıyor o bana bakıyor fakat bunun nedenini çözemiyordum. Beni birine mi benzetmişti yoksa, sebebi neyse rahatsız olacağımın aksine hoşuma gitti. Arada bir kaybolur, nerede olduğunu büyük bir umutla aramaya başlardım.

Onu tekrar gördüğümde ise büyük bir mutlulukla içimde sevinç nidaları yükselirdi. Saatin nasıl geçtiğini anlayamadan gitme vaktimin geldiğini anladım, ufaktan sabahçı olanlar kalkıyor, vapur iskelesine yetişmeye çalışıyorlardı. Onu bir daha göremeyecek oluşum içimde kıvranan bir hüzne dönüştü.

Ya onu bir daha göremezsem ya birkaç saat süren bir mutluluk nimetiyse?

Geçen şu birkaç saatin bitmesine isyan edecekken tekrar onu gördüm. Doğrudan bana bakıp tüm içtenliği ile gülümsedi ve gideceğini ispatlayan hareketiyle elini sallayıp gitti. Ah Tanrı’m, şu an ölebilirim.

Hayatımın en mutlu günü diyebileceğim bugünü asla unutmuyacaktım. Haftalar sonra halâ daha unutamadığım bu anım, sanki dün yaşanmış gibi etkisini koruyordu. Hiç tanımadığım, bir daha asla görebilmem mümkün olamayacak birine mi tutulmuşum yoksa, günler, aylar geçiyor fakat

bir an olsun aklımdan çıkmıyordu. Buna daha fazla dayanamayıp bir arayış içerisine girdim. Gazetede o gün ile ilgili bir haber yaparsam bir ihtimal bana ulaşabilirdi. Olduğu gibi elimde ne var ne yok bıraktım ve haberi yazmaya başladım, fakat ya günlük gazetelere şöyle bir gözucuyla dahi bakmıyorsa, ne olursa olsun bir ihtimal denemeye değer olduğunu kabul edip yazmaya tüm umudumla devam ettim. Haber birkaç gün sonra basılınca adresime, postama, ya da herhangi bir yolla bana ulaşacaktı. Bu olağan dışı düşüncelere kendimi inandırmış varıyla yokuyla kabul etmişim. Haftalar sonra haberim basılmış ben büyük bir ümitle o anı bekliyordum. Günler geçiyor fakat hiçbir tesiri olmuyordu bu haberin. Arşivlere kaldırılacak, tozlu rafların arasında yer alacak, kısamutlu bir anı olarak kalacaktı.

...

Günün birinde bende herkes gibi üzerimde adeta bir zırh gibi duran duvarlarımı kaldırdım ve ötekileştirdiğim insanlarla gülüp eğlenmek için sözleştim kendimle. Eğlenmek, gülmek, mutlu olmak bayağı olacak şekilde herkesin hakkıydı, sonra bende tabii o herkeslerdendim. Bende herkes gibi yer, içer fark etmediğim ıslak terliklere basınca ağzıma geleni söylerdim.

Ortak noktalarımızın da var olduğu bu düzlemde kendimi sizden uzak, yaban hissetmem, ötekileştirdiğim sizler için büyük bir hakarettir sanıyorum ki benliğinize. ‘Bu dağdan inmiş herif de kim?’ diye oradan oraya söz geçer, hiç yeğlemedim hikayelerin başrolü oluverirdim. Bu sizin bana layık gördüğünüz benim de tüm uydurmacalarıyla kabul ettiğim iki-üç senaryoydu.

Ne siz yazmaktan sıkıldınız ne den ben oynamaktan. Sıradan hayatımın olağan hareketlerine izin verdiğim bu hikayeler benim de yaşadığımı, sizlerin arasında fark edildiğimi bana bir lütuf olarak sunuyordu, o halde bunu kabul etmek ebedi boynumun borcuydu. Saçmalamaktan korkmaz, alay konusu olduğum bu mecralarda rejenerasyona uğramış gibi yenilenirdim. Bu yenilenmeler hızlı şişen balon gibi göğeri erişmeden sönerirdi. Yerle gök arasında süzülür nasıl da kendimden geçerdim. Tesadüf eseri elime ulaşan sabah gazetelerinden herhangi biri, kelebek etkisi ile elime ulaşır bir mesaj niteliği taşıdığı yanılgısına kapılırdım. Fakat bunlar geçmiş yaşımın bunaltıcı saçmalıklarıydı. Bir gün köşe yazarı Kenan Efendi’yi diğer gün, Şevket Bey’i düşünürdüm. Birinin, ‘bu edebiyatçının (şu eserinin) Nobel ödülü alması kadar büyük bir saçmalık görmedim. Pes vallahi!’ sözlerini duyar yaşadığım hüznün içerisinde sersemleştirdim.

Ben unutulmuş, başkaları dillere düşmüştü şimdi. Bu tür zamanlarda üzülür bir sonraki fark edilişimin ne zaman ve bana ne getirileri olacağını düşünürdüm. Belki Nermin Hanım’ın kızıyla konuşulacaktık tanımadığım hanelerde. Uzun uzun bunu düşünür belli belirsiz gülümseme yer alırdı yüzümde. Sonra, çok sonra bunun yalnız benim değil Nermin Hanım’ın kızına da büyük bir etkisinin olacağı aklıma düşer, huzursuzluk içinde kıvranırdım. Bu yalnızca kendini düşünen, hoşnut insanların bencilliği mi yer alıyordu üzerimde. Bilemiyordum. Yarın hangi senaryonun baş kahramanı olacağımı düşünmeye başlar, tarifsiz duygular içinde kalkakalırdım.

Tam Üstüne Bastınız Konumuz Halı

BÜŞRA KÖSE

Farkında mısınız bilmiyorum ama günümüzde halının yeri çok büyük. Yer örtüsü olarak bilinen bu eşyanın işlevleri göz kamaştırıcı. Saymakla bitmeyen çeşitleri, her alana uygun tasarımları var. Yere serilse de odalarımızın baş tacı.

Ama biz halıların asıl işlevinin pek farkında değiliz sanırım. Oysa üzerindeki desenler, taşıdıkları renkler çok şey anlatır aslında. Mesela kimi insan evin her yerini halılarla kaplar; yollarını kimse görmesin, hep mutlu oldukları sanılsın diye. Kimi insan hiç halı sermez evine. Toparlanmak umrunda olmaz çünkü onların. Kendinden ümitleri kalmamıştır sonuçta. Kimisi kararında yapar bu işi. Nereye halı serip, neyi halının altına itip, neyin dışarıya gösterilebileceğini iyi bilirler. Kimisi de ne kadar halı olduğunu umursamadan ‘boş ver’ diyerek her şeyi halının altına iter. Ama halının altına sü-

pürmenin de bir sınırı, halının da bir kapasitesi var. Üstelik halının altına süpürmekle de iş bitmiyor. Bu sadece geçici bir çözüm. İçimizde çözemediğimiz, çözmediğimiz her problem, her düşünce elbet bir gün halının altından taşar ve bize tuzak olur.

İnsanlar çoğu zaman işte böyle kendi tuzaklarını kendileri hazırlar. Halının altına süpürüp ortadan kaldırdığını sandığımız her sorun, hiç beklemediğimiz bir anda halının altından çıkarak tökezletir bizleri. Mecburen yüzleşmek zorunda kalırız bu ciddi sorunla aylar yıllar sonra olsa bile. Çareyi hep, başkalarında, dışarıda aramışızdır ama dönüp dolaşp yine kendi gerçeğimizle baş başa kalırız. Oysa halıların üstü kadar altını da temiz tutmak sadece kendi elimizde. Peki nasıl olacak bu?

Bana sorarsanız... bana sormayın. Herkes, kendi halısının altındakileri en iyi kendisi bilir.

Eskiler, gözden öpmek gurbet demektir, derlerdi.
Yâri gitmesin, gurbete düşmesin diye,
kimse kıyamazdı gözlerden öpmeye.

Gözlerinden Öperim

EMİRHAN DEMİR

Göz kapaklarım ağırlaşıyor bir pazar sabahı. Bu üzerine epeyce düşünülmüş uzun ve en tatlı uyku. En iyi annem ve abim bilir ne kadar üşüdüğümü, sarıyorlar tepeden tırnağa örtülerle bedenimi. Sıcak bir uykuya tam dalacağım vakit başlıyor bir curcuna. Sevdiklerimi karşılıyorum kendi kapımın önünde. Kimisinin gözyaşlarında boğuluyorum, kimisinin sevgisiz yüreklerinde alev alev yanıyorum. Bunlar hep vedaların habercisi!

Eskiler, gözden öpmek gurbet demektir, derlerdi. Yâri gitmesin, gurbete düşmesin diye, kimse kıyamazdı gözlerden öpmeye. Ne var ki bir gün o yâr gidince, her mektup, “gözlerinden öperim” diye bitti... Bir vedanın son cümleleri bunlar: Büyüklerimin ellerinden, küçüklerimin yanaklarından ve abimin gözlerinden öpüyorum.

Kurumuş dudaklarımın arasında hayat suyum. İlk kez doğduğum zaman da bu kadar ağlamış mıydım anne? Bedenimden ayrılırken kemik ve etten evimle ikinci bir randevu planlıyorum. Derken tarih konusunda anlaşılmadan kapı dışarı ediyor beni. Sandığımız kadar misafirperver değil belki de bedenler. Koskoca bir mazi sis bulutuna dönüştü, hücum ediyorlar ellerinde taşıdıkları anılarla. Gözlerimin önüne seriyorlar ne var ne yoksa.

Eski evimdeyim, açık kalmış balkon kapıları ve pencereler, dört bir yandan en deli küfürleri savuruyor rüzgâr: sert, kızgın ve kırgın. Perdenin arkasına saklanmış çocuk-

luğum, dizlerinin üstüne sinmiş, kapı pervazında küçük parmaklarıyla misketleri bir sağa yuvarlıyor, bir sola... Yağmurun başlaması yakındır, bulutların gözlerinden adeta ateş çıkıyor. Bağırıyorlar, bağırıyorlar ve yorulup ağlıyorlar. Abim dağ oluyor küçük bedenimin önünde. Çekip alıyor, sarıp sarmalıyor kollarıyla beni. Bu kış zor geçecek diyor, yünlü ipeliklerden örülmüş bir yelekle ısıtıyor üşüyen bedenimi. -O gün bu gündür abim bir öğretmen, bir baba oluyor.- Bugünse yine kendi elleriyle giydireyor cansız bedenime yakasız mintanımı. Son bir kez saçlarımı okşuyor ve gözlerimden öpüyor.

Sevdiklerimin ellerinde çiçekler: göğsüme, kulaklarıma, dudaklarıma doğru buluşuyorlar toprakla. Sanki biri kalbim olsun da yeniden can bulayım, diğerleri onları duyayım, yeni vücutta doğup onlarla konuşayım diye...

Oysaki ben saçımı okşadıkları parmaklarda ve omuzuma attıkları kollarındayım. Göğüslerinde atan ses benim sesim.

Kaldır kafanı göğe, bak çocukken olduğu gibi yine şiddetli yağmurlar yağıyor üzerimize. Hayır, bu sefer bunlar gözyaşı... Şehirler buruklaşıyor ve bulutlar parçalanıyor uzun süreli ayrılıklarda. Küçükken beni sarıp sarmaladığın gibi soğuktan koru kendini ve başla yağmur damlalarını yakalamaya. Ne kadar çok tutarsanız işte ben o kadar yakın olacağım size.

100. Yılda İstiklâl Şairine Mektup

ÖZGÜR BAKIR

Pek güç kazanılmış harbi; pek kamil bir şaheser ile taçlandıran Mehmet Akif'e...

İstiklalimizin şairi, istikbalimizin timsali aziz ve muhterem Mehmet Akif üstadımız; bu satırları “Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak” diye başlayan ve milletimizin tüm azmini, inancını ifade ettiğiniz İstiklal Marşımızın yüzüncü yılından yazıyorum. Öncelikle ifade etmek isterim ki, al sancağımız sadece bu toprakların değil bütün mazlumların umudu olarak dalgalanmaya devam ediyor. Ebedi yurdumun üstünde yankılanan o muhteşem ahengiyle ezanlarımız, hainlere

karşı ruhumuzu inançla dolduruyor.

Ey inanmış yürek!... Aradan geçen bir asırda çok badireler atlattık. Ne yokluklar gördü bu millet; yılmadı. Türlü nifaklarla kardeşi kardeşe kırdırdılar, içerideki işbirlikçileriyle türlü zulümler ettiler; teslim olmadı. Atalarımızın kanına ve canına mâl olmuş topraklarımıza, her fırsatta göz diktiler. Ama her seferinde bu aziz milletin feraseti ve inancı sayesinde hüsrana uğradılar.

Aziz İstiklal Şairi... Hele bir 15 Temmuz

destanı yazdı ki bu millet, işte o gün bir kez daha anladım; zatınızın **“Toplu vurdukça yürekler, onu top sindiremez.”** dizenizdeki hikmeti. Çünkü o gün tek ses, tek yürek oldu bu millet. Çünkü o gün kurşunlara, bombalara göğsünü siper etti... “Asımın Nesli” olarak tasvir ettiğiniz gençler başta olmak üzere her yaştan insan meydanları doldurdu. Hainlere geçit vermediler. **“Değmesin ma-bedimin göğsüne namahrem eli”** demiştiniz; her akında gövdesini siper eden Mehmetlerin, Mustafaların soyu, atalarının izinden gitti. Şanlı ay yıldızı, her ne pahasına olursa olsun dalgalandırmaya devam ettiler.

Nene Hatundan Seyit Onbaşıya, Şerife Bacıdan Yörük Ali'ye; gerekirse vatan müdafaasının evlatlarımızdan aşımızdan önce geleceğini, vatansız milletin olmayacağını yaşayarak öğrendik. Atalarımızla gurur duyduk, onlara layık olmaya çalıştık. Şunun bilincindeyiz ki; bedenler değişir, yaşlar, meslekler, mevkiler değişir fakat ezeli ve ebedi olan kutsal güvencemiz damarlarımızda akan asil kandır. Her seferinde sizden aldığımız ilhamla dirayetli bir şekilde dimdik durduk. Biz de haykırdık sizin gibi: **“Hangi çılgın**

bana zincir vuracakmış şaşarım”

Ey imanlı yürek!.. Milletlerin kaderi, bağır-larından yetişen kahramanlarının kaderiyle birdir. Siz nasıl ki yaşadığınız onca sıkıntıya rağmen inanç ve ideallerinizden asla taviz vermedinizse, sizlerden sonra da öyle devam ettik. Hamdolsun ki mayası sağlam bu milletin her bir ferdi gerektiğinde gövdesini siper etmeyi, öne atılmayı bildi. **“Arkadaş! yurdu-ma alçakları uğratma sakın”** demiştiniz; uğratmadık ve uğratmayacağız! Müstehrik olunuz ki bu cennet vatanın kaderi, “Asımın Nesli” ile emin ellerde.

Muhterem Vatan Şairimiz... Satırlarıma son verirken, tüm milletimiz adına sizlere minnet ve şükranlarımı sunuyorum. Zaffer, inanmakla başlar ve siz en zor günlerinde bu millete inandınız, inanç aşıladınız. O inanç sayesinde ki aradan geçen bir asra rağmen dimdik ayaktaız. Zor zamanlarda hep sizin mısralarınızdan ilham alıyoruz. İstiklal Marşımızı, göğsümüzde bir muska gibi taşıyor, o ruhla yaşıyoruz. Allah'ın

izniyle bu millet kıyamete kadar payidar kalacak ve “Allah bu millete bir daha istiklal marşı yazdırmasın” duanız, nesiller ve nesiller boyu “Amin” nidalarıyla karşılanıp, gereği de hakkıyla yerine getirilecek. Çünkü dünya durdukça sizin yazdıklarınız bizlere ilham vermeye, inanç aşılarmaya devam edecek. Sizi her zaman hürmetle, hayır dualarla yad edeceğiz. Makamınız yüce olsun...

YILDIZ RAMAZANOĞLU

10 SORUDA İSTANBUL

- İstanbul, tek kelime ile nedir?
- Şehzade Mustafa
- İstanbul'un sembolü nedir?
- Süleymaniye Camii
- İstanbul'da tanık olduğunuz en güzel şey nedir?
- Üsküdar'da Mihrimah Sultan camii ile Valide Sultan camii arasında münavebeyle okunan akşam ezanı.
- Hangi dönem İstanbul'unda yaşamak isterdiniz?
- 21.yüzyıl
- En sevdiğiniz İstanbul semti hangisi?
- Üsküdar
- İstanbul'da hangi şarkıyı söylemek isterdiniz?
- "Mülkü bekadan gelmişem fani cihanı neylerem"
- İstanbul'u nereden seyrederdiniz?
- Bütün tepelerinden ve bütün kuytularından.
- İstanbul'un kokusu nedir?
- Hanımeli, leylak, morsalkım, ıhlamur, iğde, akasya ve ağlamış yosun.
- İstanbul'un sesi nedir?
- Vapur düdüğü martı ve okul çıkışı çocuklar.
- İstanbul'un tadı nedir?
- Acı tatlı karışımı boza kıvamı.

Yıldız Ramazanoğlu Ankara Kız Lisesi ve Hacettepe Üniversitesi Eczacılık Fakültesi mezunudur. Öğrencilik döneminde bir grup arkadaşıyla Ana ve Gergef dergilerini çıkardı. Hasret ve Genç Arkadaş dergilerinde yazdı. Lise ve üniversite öğrenciliği yıllarında eskrim sporuyla ilgilendi, tiyatro oyunculuğu yaptı. 1990'da İstanbul'a yerleşerek eczacılığa başladı. Mazlum-Der'in kurucuları arasında yer aldı ve yönetimde görev üstlendi. Türkiye'de ve yurtdışında kadın zirvelerine katıldı. 2005 yıllarında New York'ta toplanan Dünya Kadın Konferansı'nda BM delegesi olarak Türkiye'yi temsil etti.

Deneme ve hikâyeleri İzlenim, Dergâh, Haksöz, Gerçek Hayat, Kırklar, Tarih ve Toplum, Kökler vb. birçok dergide yer aldı. Çeşitli gazetelerde köşe yazarlığı yaptı; toplumsal meselelere karşı incelikli bir duyarlılıkla yazılar kaleme aldı.

Yıldız Ramazanoğlu'nun ilkokulda yazdığı ilk şiir "Kara Tahtanın Hikâyesi" Doğan Kardeş dergisinde çıktı. İlerleyen yıllarda hikaye ve denemeye yönelen Ramazanoğlu'nun ilk hikaye kitabı Derin Siyah 2002'de çıktı. Hikayelerinde toplumda kendine bir yer edinemeyen, dışlanan insanların yalnızlığını ve açmazlarını anlattı. Güncel olayları, toplumsal hayatın izlerini, modernizmle hesaplaşmayı, başörtüsü sorununu, kadın haklarını, kadın erkek eşitliğini, kadının toplum içerisindeki konumunu ve kendine yer edinme çabasını işledi.

Hikaye dışında roman, inceleme, deneme ve gezi yazısı türlerinde kitapları da bulunan Yıldız Ramazanoğlu'nun son kitabı Cam Kenarı 2021'de yayınlandı.

Soruşturan: Büşra Köse

memleket

MUSTAFA ALKAN

Burnunda saf toprak kokusu
Mezarlığın sessizliği
Bir başka yağmuru, doğanın dokusu
Her bakışta hissedilen eşsizliği

Paylaşılır her şey sıcak bir yemek
Unutulur dertler günün sonunda
Boş dönmeyen tabak teşekkür demek
Memlekette amaç sevmek sevmek

Yeşilinde yuvarlanırken
Gökyüzünde beyaz hayaller
Eline batsa bile diken
Arkadaşı, komşusu, uzanır o eller

kar yağar ev zamlanır

ÖMER FARUK KARLI

anneme sordum
bu karın hikayesini
ben senin oğlunum
ya kar kimin?
annem sustu
göktü konuşan

egzama vurur bu mevsimde
kira da zamlanır kar yağınca
çok çay içer yorganlara sığınırız
ellerim çatlar ellerim semaya doğru
kar kimdir ne cesaret devlete bile yağar

kaçışmak için dünyadan gün sayarken
kar bir başka alemden dünyaya düşer
biz göğe çıkarız inatla
kar kaçmaz hakikatten
bir başka alemden dünyaya düşer...

sensin

SILA FİLİK

Sen yeter ki yürümek iste
Teninin değdiği yerde açar çiçekler
Yetmez ömrüm sevmeye bilirsin
Düşlerim de sensin, düştüğüm yer de...

Vaktimiz dar bir kez daha buluşmaya
Kazınır aklıma kirpiğinin gölgesi
Kalemin haykırdığı sensin, haykırdığım da
Mürekkebimle yaşatırım seni

Sevgin bende Cemal Süreya'dan bir dize
'Yalnız aşkı vardır aşkı olanın'

kızıl topraklar

MELEK ORGO

Yürüyorum
Ayaklarımın altında kızıl topraklar var
Ayaklarım çıplak yürüyorum
Yağmur yağıyor, başımı semaya kaldırıyorum
Saf su damlacıkları yüzüme çarpıyor
Ağlıyorum
Gözyaşlarım yağmur damlalarına karışıyor
Gözyaşlarımı gören melekler ağlıyor

Yürüyorum
Toprak ayaklarımın altında can veriyor
Ellerimi açıp damlaların avucuma düşmesine izin veriyorum
Melekler avucuma konuyor
Ve elimdeki yaraları iyileştiriyor
Onları görmüş gibi ellerime bakıyorum

Yürüyorum
Burnuma hoş bir koku çalıyor
Kokuyu takip ediyorum
Ve sonra duruyorum
Önümde koca bir mezarlık var
Mezarların üzeri ölü papatyalarla kaplı
Papatyalar ölmesine rağmen hala güzel kokuyor
Fakat insanlar öyle değil

Yürüyorum
Ölüler benim orada olmamı yadırgamıyor
Benden bir şey istemiyorlar

Yürüyorum
Ölüler bana hoş geldin der gibi bakıyor
O zaman anlıyorum
Ben de onlar gibi ölüyüm
Ve sonra duruyorum
Durduğum yerde bir mezar taşı var
Üzerinde benim ismim yazıyor
Dizlerimin üzerine çöküyorum
Ve elimdeki ölü papatyaları mezarın üzerine bırakıyorum
Gözlerim mezar taşının üzerindeki şiire çarpıyor
Ve şiiri yüksek sesle okuyorum:

Ölünce papatya koyar mısın mezarıma
Benim gibi ölmüş olsun ama
Kokusu etrafımı sarsın
Bana seni hatırlatsın.

Sıra Davası

ZÜLEYHA BAŞKAYA

Şafak söktü mü kız kardeşim Halimenin yatağımda tepinmesiyle uyanırdım. Bayramda aldığım ceketimi giyer, bozuk paraları aldığım gibi ekmek sırasına giderdim. Kapının sesini duyan üst komşumuz Sevim teyze hemen ön camda belirirdi.

- Hasaan! Nereye?

+ Ekmek almaya.

- Oradan gelirken bana da bir şişe süt aliver.

Parayı hemen kırmızı mandalla buluşturup aşağı gönderdi. Yok yok bu kırmızı mandal benim yol arkadaşım. Aslında önünde sepeti olan bir bisikletim olsa ne de iyi olurdu.

Yolda giderken Necip amca'yı gördüm. Kendisi Osmanlı macunu satar. Ama bu saatte

kim macun alır ki. Ah be Necip amca... Bir selam vereyim.

+Nasıl Necip Amcaa?

- Neyy? Yeşilden mi istiyin?

Kulakları pek duymaz. Hafiften başımı eğerek selam verdikten sonra yoluma koyuldum. Dün yağın yağmurdan sonra yollardaki çukurlarda sular birikti. Amanın! Az daha birine düşüyordum. Dilek teyzenin kapısının önünden geçeyim de güzel çiçeklerinin kokusunu iyice duyayım. Hanımeli kokusu bu. Biraz buruksu ama hoş. Mahallemizi güzel yapan şeylerden sadece biri o çiçekler. Hurdacı Kâzım Amca bağıra bağıra ileriden geliyor. Sesi ne de gür. Bir onun sesi var şu koca ma-

halledi. Birden sessizlik oldu. Kâzım Amca, Refik Amcanın evinin önünden geçiyor. Bakın bakın bu evin penceresinde sarı bir çiçek var. Sarı çiçek "Bu evde hasta var gürültü yapmayın" demektir. O yüzden Kâzım amca sessizliğe büründü.

Biraz daha ilerledim kasap Mehmet Amca da kapıda dikilmiş elinde tavşan kanı bir bardak çay. Kendisi uzaktan ahbabımız olur.

- Len nereye?

Dedi.

+ Hiiç.

Dedim umarsızca. Keyifli bir kahkaha atıp yeni kestiğim başıma elini koydu.

- İyi hadi git.

Diyerek yavaşça tekmeledi. 2 gün evvel Vural'la zillere basıp kaçtığımız için bizi babama şikâyet etti. Biraz dargınım ona.

Minik serçeler Perihan teyzenin camında dans ediyorlar. Herhalde mermer üzerindeki bulgurdan nasipleniyorlar. Fırına vardım sonunda. Bakayım bir, iki, beş... Çoktan yedi kişi sıraya girmiş bile. Gürhan abi yine sıra beklememek için en öndekine aldırıyor ekmeğini.

- Simiitçi ! Taze taze sıcak simitlerim var. Taze taze, taze taze...

-Simitçi sepeti sallıyayım da oradan iki tane koyuver.

- Hemmen abla.

İyi ya Burak abide siftah yaptı. Simitleri de dediği gibi tazedir. Sözü'nün eri dedikleri insanlardan olsa gerek.

Ön sıralardan sesler yükseldi.

-Ben geldiğimde kimse yoktu kardeşim!

- Allah allah... Abicim ben burdaydım iki dakika şurdan süt aldım geldim.

Elindeki sütü havaya kaldırarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu biri. Diğeri ise ciddi surat ifadesiyle sadece önüne bakıyordu.

Bu sıra davaları hiç bitmez.

- Kaç ekmek istiyorsun Hasan?

+ İki tane.

Ekmeği aldığım gibi karşıya Sevim teyzenin sütünü almaya koştum.

- Hoş geldin Hasaan.

Dedi gülümseyerek sınıf arkadaşım Neriman. + Hoş buldum.

- Sütler günlük kaç şişe istiyorsun?

+ Bir şişe. Sen mi satış yapıyorsun bugün?

- Evet annem arka tarafta işi var babam da bir yere kadar gitti.

Dedi sütü uzatarak.

- Allah bereket versin.

+ Bereketini görün.

Boş arsanın etrafından dolanarak gideyim de anam kızmasın nerde kaldın diye. Koşar adımlarla yürümeye başladım. İleride paşa beni bekliyor. Hav ha hav hav ha hav. Ne oldu da neye havlarsın. Korkumu belli etmeden dümdüz yürüdüm. Ah be akılsız Hasan sen niye bildiğin yoldan şaşarsın diyerek kendime kızdım. Boş arsanın etrafı bomboş kimsecikler yok. Sonunda mahalleye vardım. İşte bizim ev. Daha kapıya vurmadan kapı açıldı. Annem önce elimdeki ekmeği aldı.

- Sofrayı koydum. Sütü ver de gel hadi. Çayın soğudu.

Dedi annem.

Biraz yorgunluk biraz da çayımın soğumasına kızdığımından sütü de Halime çıkarsın diye söylendim.

- Benana ben götürmem.

Diye seslendi cırtlak sesiyle. Kıza kıza elimdeki sütü yukarı çıktım. Sinirimi Sevim teyzenin kapısıyla yonttum. Tak, tak, tak.

Sevim teyze kapıyı korkarak açtı.

- Aa ne oluyor? Birine bir şey oldu sandım.

Elimdeki sütü uzattım.

+ Buyur Sevim teyze. Dedim nazıkçe. Ben gideyim çayım soğudu.

- Ay sağolasın Hasan. Allah işini rast getirsin.

Aldığım hayır duasının sevinciyle ikişer ikişer indim merdivenleri. Annemin açık bıraktığı evimizin kapısından içeri girdim. Elimi yıkayıp sofraya çöktüm. Ekmeği bölüştürdük. Önce ekmeği sonra peyniri tıktırdım ağzıma. Bir yudum da çay. Sağolsun. Çayımı tekrar doldurmuş anacığım. Kızdım falan ama çay sıcak içilir değil mi? Ben gelmeden doldurmayın benim çayımı.

Bulutlu Kafes

SARE DİBEK

İnsanlar nefes alamadıkları her yeri mezar sanıyor. Gözlerini gökyüzüne dikmiş, nefessiz kaldıkça daha fazlasını istiyorlar ondan. Hatta oraya gitmek, durdukları yere oradan bakmak istiyorlar. Bu yüzden olsa gerek birçok gökyüzünde süzülen her kanada düşünmeden imreniyor. Özgürlüğün bir çift kanatla armağan edildiğini sanıyorlar.

Bağışlanan bu kanatların elbet bir sebebi olmalı... Kuşlar her defasında gökyüzünün tadını çıkarıyor olamazlar. Az önce bir tanesine daha yakından şahit oldum. Balığı yakalayamayınca gökyüzüne geri döndü. Hayallerinizi bölmek istemem ama buradan bakınca özgür olmaktan daha çok aç görünüyorlar.

Kuşlardansa balıkların daha özgür olduğunu söylesem bana kızar mısınız? Suya hapsolmak onların kaderi belki ama ben sudan kaçan bir balık da görmedim. İnsanlardan uzak olduklarından olsa gerek orada gayet mutlular. Yoksa kuşları gözümüzde özgür kılan, oltamızı gökyüzüne atamıyor olmamız mı?

Korkarım özgürlük sizin sandığınız gibi kanatlarla sağlanmıyor. Bana kalırsa gökyüzüne hapsolmuş bir canlı için özgürlükten söz edemeyiz. Eğer şanslıysa ayağı toprağa değer elbet. Ta ki! Bir insanın ayak sesini işitene kadar. Sonrasında minik kalpleri gibi kanatları da hızla çarpıyor, ardından öyle bir uzaklaşıyorlar ki gürültümden ve koca gölgeyden ben bile korkuyorum.

Peki, gökyüzü görüldüğü kadar güvenli bir sığınak mı dersiniz? Bana kalırsa kuşlar gökyüzünü sandığınız kadar sevmiyorlar da. Evleri de orada değil zaten. Bizden korkup gökyüzüne kaçan kuşlar, gökyüzünden korkmuyorlar mı sizce? Bence evlerini ağaçlara, kayalıklara hatta uçurum kenarlarına kon-

durmaları da bu yüzden.

Kocaman bir kafes düşünün, tavanı bulutlarla kaplı, hepsi bu! Saklanabilecekleri bulutların olduğu doğru ama yiyeceklerini sığdırmıyorlar oraya. Toprakların hepsi yere inmiş. Ne kadar saklanabilirler ki orada? Gökyüzü kaç tane kuşu sığdırabilir içine?

Doğrusunu söylemek gerekirse gökyüzüne sığabilen tek bir kuş dahi yok. Ölü bedenlerine şahit oldum; hepsi yerdeydi. Sırf kanatları var diye kuşların gökyüzüne ait olduğunu söyleyemezsiniz. Ayak seslerimden kaçan zavallı kuşu gökyüzü de kabul etmeyince ben de balıklara imrenmenin daha doğru olacağını düşündüm. Onların ait oldukları okyanusları var. Sizi bilmem ama ben balıklarını terk eden bir su birikintisine bile rastlamadım. Bu yüzden okyanuslar gökyüzünden daha güvenli; balıklar kuşlardan daha özgür.

İçimdeki Çocuğa Mektup

SEMA ÖZTÜRK

Merhaba kaybolan çocukluğum,

Bugün içimi saran kasvetli havaya rağmen yollardayım. Nedense her değişen hava benim yollarda, sokaklarda kimsesizce dolaşmama sebep oluyor. Çoğu kez içimde sorguladım neden böyle yaptığımı. En sonunda buldum beni sokaklara çağırını. Karşımda, tüm acımasızlığıyla öylece duruyor. İçimi dolduran bu kasvetli hava, her uğradığında sokaklarıma, kalbimden bir şeyler eksiliyor.

Geçen geldiğinde en değerlimi aldı; mutluluğumu. Bugün ise gözyaşlarımı götürmekte ısrarlı. Ben gülmeyi unuttum artık ama gözyaşlarımı da kaybedersem işte o zaman ben "ben" olmaktan çıkacağım. Çünkü gözyaşlarım indiriyor ancak o kasvetli havanın karanlık bulutlarını. Her damlada biraz daha siliniyor sokaklar aklımdan. Kendimi unutuyorum. Hayallerimde gizlice gülüyor, oynuyorum. Rüyalara misafir oluyorum sonra. Orada mutluluktan ağlıyorum. Dünyada gülmem yasaklanırken düşlerimde kahkaha atıyorum. Uyanmama yakın rüyalarım kabuslara dönüyor. Bir kez daha karanlık soğuk elini atıyor acımasızca bağrıma. Korkuyorum. Hem de çok. Bu sefer sana sığınıyorum. O minicik bedenle en büyük cesaretim oluyorsun. Karanlıkta soğuk tarafımla savaşıyorum. Sana bakıyorum. Gözlerindeki umut

ışığı beni daha da güçlendiriyor. Bu savaştan ben galip ayrılıyorum. Geliyorsun, ellerimden tutuyorsun. İtiraf etmeliyim, daha önce kimse tutmamıştı ellerimi böylesine sıkıca. Bir buse konduruyorsun yanağıma. Ben bu sefer senin için ağlıyorum. Kendimi parçalaya parçalaya.

Kızıyorsun ama kızma. Ben seni arıyorum her gün sokaklarda. Saklambaç oynuyorsun benimle. Bir bakkalın önündesin bir sokağın köşesinde. Kokunu takip ediyorum. Tam buldum derken kayıplara karışyorsun sana emanet ettiğim onlarca umutla. Yalvarıyorum, beni bırakma. Yanımda ol. Söz eğer yanımda olursan tutarım o ufacık ellerinden sanki annenmişim gibi. Kaybettiğim mutluluğun hesabını sorarız yoldan geçenlere. Kimsesiz yürüdüğüm sokakları yeniden karışlarım ilk günkü heyecanla. O köşe başında bekleyen amca sana elma şekeri verecek. Almayı unutma! Lütfen mutlu ol, mutlu olursan ben o zaman yenerim içimdeki kasveti. Senin için gülücükler ekerim yollara. Her dokunduğun oyuncakta tebessüm et mutlaka. Seni çok özledim. Galiba bu yüzden tüm yaramazlıklar. Bekliyorum kırmızı boyalı binada. Ayakkabılarını çıkar yoksa annem çok kızar sana. Gelirken bana çocukluk oyunlarımızı getirmeyi unutma. Bir de küçülen elbiselerini. Ama en önemlisi sen benimle olmayı hiç bırakma...

Kuzey Işığı

Çok güçlü bir soylu kıızıydı Luna. Bekliğinden beri güzelliğiyle hayran bırakırdı herkesi. Zümrüt yeşili gözlerini annesinden, siyah parlak saçlarını babasından almıştı. Zarif, zeki, herkes tarafından sevilen bir kızdı ama babaannesi pek hoşlanmazdı ondan. Son dönemlerde onu şaşırtan davranışları oldu. Eskiden babaannesi hiç ilgilenmezdi onunla fakat son zamanlarda pek ilgileniyordu. Annesi bu durumdan rahatsız oluyordu. Çünkü annesi ve babaannesi de hiç anlaşılamazlardı.

Bir gün sonra Luna'nın doğum günüydü. Babaannesi büyük bir davet düzenliyordu. Hazırlıklar için Luna'nın yanına gitti. Kapıda Luna'nın annesiyle karşılaştı. "Siz de mi buradayınız. Terziler Luna'yı bekliyor." dedi. Arkadan evin hizmetlisi seslendi "Lady Nora, çalışanlar sizi bekliyor efendim, süsler ve çiçekler için." dedi. "Duyduğun gibi ilk önce benle gelmesi gerekiyor Estelle." dedi Lady Nora. Lady Estelle sinirle "Elbisesinin yetişmesi gerekiyor onlar bekleyebilir." dedi. O an Luna geldi ve "Çalışanlar hazırlık odasına gelsin orda seçeceğim. Terzileri de oraya çağırın. Anneciğim ve babaanneciğim izninizle hazırlanıp geliyorum." dedi ve tekrar odasına girdi.

O gün çok yoğun geçmişti. Asıl yorucu olan ise Lady Nora ve Lady Estelle'nin di-

dişmeleri idi. Bir sonraki gün gürültüyle uyandı Luna. Herkes bir yere koşuşturuyordu. Son hazırlıklar yapılıyordu. Henüz kendine gelemeden annesi odaya girdi, yardımcılara onu hazırlamasını söyledi ve odadan çıktı. Birkaç saat sonra tamamen hazırda Luna. Çok heyecanlıydı. Tüm soylu aileleri orada olacaktı. Dakikalar sonra davetliler gelmeye başladı. Herkes yerini aldığı anda kutlama başladı, herkes iyi vakit geçiriyordu. Luna annesini göremeyince çalışanlara sordu. Onlar da Lady Estelle'yi görmediklerini, en son davetlilere selam verdiğini ve bahçeye çıktığını söylediler. Luna meraklanmıştı. Arkadaşlarına hemen geleceğini söyledi ve bahçeye çıktı. Etrafa baktı ama kimse yoktu. "Sanırım ihtiyaçlarla ilgileniyor." dedi ve arkadaşlarının yanına gitti. Bir süre geçti fakat hala ortalıkta yoktu Lady Estelle. Luna gerçekten meraklanmaya başlamıştı. Çalışanlara yine sordu ve aynı cevabı aldı. Onlara her yere bakmalarını söyledi. Babaannesi gelip "Ne oluyor Luna? Bir sorun mu var tatlım?" dedi. Luna "Annem saatlerdir yok." dedi ve bahçeye çıktı. Arkadaşları da arkasından gitti. Bahçe çok büyük olduğu için dağıldılar. Arkadaşı "Luna merak etme. Belki rahatsızdır, odasındadır." dedi. Luna "Pierre, annem saatlerdir ortalıkta yok. Davet başladığında iyiydi, bir anda bir şey

olmuş olamaz." dedi. Bahçede her yere bakıldı fakat Lady Estelle'yi bulamadılar. Şatoya bakan çalışanlar Luna'nın yanına gelip annesinin şatonun hiçbir yerinde olmadığını söylediler. Luna korkmaya başlamıştı. Aklına, depodan şatoya giriş yolu geldi. Hemen oraya gitti. Meraklanan Pierre de onun arkasından gitti. Merdivenlere, depoya baktılar fakat bir şey bulamadılar. Tam çıkarken Pierre seslendi. "Luna bu annenin ayakkabısı değildir umarım." dedi. Luna dönüp baktı ve annesinin ayakkabısı olduğunu gördü. Ayakkabıyı aldı, baktı. Şaşırmıştı çünkü annesi buraya pek gelmezdi. Kalabalığın yanına vardıklarına herkes ayakkabıya baktı. Pierre çalışanlara her yere daha dikkatle bakmalarını söyledikten sonra misafirlerle salona geçti. Davetliler vedalaşıp giderken bir çığlık yükseldi. Luna ve Pierre hemen sesin geldiği yere doğru koşular. Gittiklerinde deponun yanındaki büyük köpek kulübesinden Lady Estelle'yi çıkartıyorlardı. Kıyafeti kanla kaplıydı, sırtında hançer vardı. Luna hayal olduğunu, kabus olduğunu düşündü ama değildi. Annesinin cansız bedenine yaklaştı, zümrüt gözlerine baktı ve ağlayarak annesinin cansız bedenine sarıldı. Saatler sonra Pierre bir dedektifle beraber şatoya geldi. Luna bunu istemişti çünkü katilin kim olduğunu merak ediyordu. Dedektif olay yerinde, Lady Estelle'nin odasında, büyük salonda inceleme yaptı. Daha sonra Luna ve Pierre'nin yanına gelip bu olayla alakalı şüphelendiği biri olup olmadığı sordu. Luna "hayır" cevabını verdi. Dedektif tüm odaları incelemek için izin istedi. O anda Lady Nora yanına geldi. "Ben izin vermiyorum kusura bakmayın. Ben suçlu değilim odamın aranmasını istemiyorum." dedi sinirle. Luna garipsemişti. Bir an onun yapıp yapmayacağını düşündü. Annesiyle iyi anlaşamazlardı ama bu kadarını da yapmaz diye düşündü fakat olayın başından beri sessizdi. Şüphelenmişti. Babaannesine karşı çıktı ve ilk önce Lady Nora'nın odasının incelenmesini istedi. Dedektif de şüphelenmişti. Odaya doğru ilerlediler. Dedektif odayı incelemeye başladı. Her yere baktı fakat bir şey bulamadı. Daha sonra Pierre bir detayı fark etti. Camın kenarında bir yer açılmıştı, tahta yamuk duruyordu. Pierre oraya yaklaştı tahtayı tamamen yerinden çıkardı. Tahtayı çıkarınca bir kutu düştü. Pierre

kutuyu aldı, açtı ve boş kadife bir hançer kutusu olduğunu gördü. Luna'ya şaşkınlıkla baktı. O da beklemiyordu bunu. Dedektife verdi ve dedektif "Lady Estelle'nin sırtındaki hançerin sığabileceği bir kutu." dedi. Luna karşısına geçti ve açıklama yapmasını istedi. Lady Nora "Yıllardır anlaşılamayız ama ben yapmadım." dedi. Dedektif "Kutu o hançer için tasarlanmış. Başkası gelip o tahtanın arkasına bu kutuyu saklayamaz Lady Nora." dedi. Luna bunları dinlerken sadece nedenini düşünüyordu. Neden yapmış olabilirdi? Böylesine acımasız birisi miydi Lady Nora? Luna açıklama istiyordu. Lady Nora baskılara dayanamadı ve itiraf etti "Evet yaptım. Oldu mu?" dedi. Luna'ya döndü "Hiçbir zaman anneni babana layık görmedim. Annen basit bir insandı. Baban ise soylu, güçlüydü. Hiçbir zaman annenle evlenmesini istemedim. Sen doğduğunda varlığını kabullenemedim. Babanla konuşup onu sizden vazgeçirmeye ve annenden ayrılması için ikna etmeye çalıştım. Bu planı aylar önce yaptım. Babanı ikna edip şatodan gönderdim. Lord Earl'in acil işi çıkmadı. Ben emrettim çalışanlarına öyle demesini. Elimde olan fırsatı kullandım ve öldürdüm." dedi. Luna öylece kala kaldı. Sırf bu sebepten annesi öldürülmüştü. Belki de annesi bu yüzden Luna'nın babaannesiyile yakın olmasını istemiyordu. Demek ki bu yüzden son zamanlarda Luna'ya ilgili davranıyormuş.

Luna her şeyi anlamıştı artık. Dünyayı, insanları, her şeyi. İnsanlar çok saçma nedenlerden birbirlerine zarar verip üzüyorlar. Annesinin öyle olması veya babasının soylu olması neyi değiştirecekti. Onlar birbirlerine aşıktı. İnsanlar, insanların durumlarının, ailelerinin, hayatlarının istedikleri gibi olmasını isterler. Fakat bu mümkün değil. Her insan farklıdır. İnsanların artık bunu anlamaları ve kabullenmeleri gerekiyordu. Luna o an kendine söz verdi. Asla ama asla kimseyi bu gibi sebeplerden yargılamayacaktı. Kimseye de izin vermeyecekti. Lady Nora, Luna'nın bir şey söylemesini bekledi ama Luna sadece ona acıyan gözlerle baktı. Askerler geldi, onu alıp götürdüler. Pierre, Luna için endişelenmişti. Çünkü tüm gerçeği öğrendiğinde hiç tepki vermemişti. Luna ona döndü ve şunu dedi "İnsanın yaşaması için güç gerekiyor Pierre..."

Burada ve Hiçbir Yerde

ALEYNA ÇAKIR

I.
Buradayım... Kadehini dolduran birkaç damla göz yaşım ve ben buradayız. Kurulmamış cümlelerim burada, alınmamış nefeslerim ve tamamlanmayan düşüncelerim burada.

Bir uçurum kenarında, bir idam tahtasında hatta belki de üşümüş gölgelerimizin avuçlarında asılı kalmış ne çok hatıra var zihinlerimizde.

Ne çok resim var beraber çizmemiz ve ne çok kitap var beraber okumamız gereken.

Ne çok şarkı var beraber mırıldanmamız gereken.

Ben her şarkıyı seninle söylüyorum...

Kulağına fısıldıyorum ve okşuyorum saçlarını. Çünkü biliyorum kalplerimizin ritmi aynı; tıpkı dudaklarımız gibi. Biliyorum, aslında bıraktığım her fırça darbesi senin tenin için. Biliyorum okuduğum her satırın ruhunda yer edindiğini ve bir çocuk gibi, sabırsızlıkla diğer cümleye geçmemi beklediğini.

Yorgun kalbinin kalemimi düğümlediğini biliyorum.

Geceleri yürüdüğün sokakta bıraktığın nefeslerin ilhamım olmasını istediğini biliyorum.

Eskimiş bir kitap sayfası gibi benden kop-

manı bekliyorum sadece. Acıyı hissederek ve en diplerde yaşayarak yalnızlığı...

Kanayan yaralarını ve bastırılmış hislerini yakmanı bekliyorum.

Yok olarak var olmayı öğrenmeni ve var oluşların en güzelini yaşamayı istiyorum. Savaşarak öğrenmeni; belki yaralanmanı, belki kabullenmeni istiyorum.

Hayasızca hiçlikten vazgeçişlerini özlüyorum. Menekşe kokan yollardan geçmeni ve her birini bana armağan etmeni özlüyorum. Tüm yıkılmışlıklarım sana koşmayı; belki beni sarmanı, belki de sadece benden kopuşlarını özlüyorum. Bazen seni bazen sensizliği çağırıyorum tükenmiş kalemimin uçurumlarında.

Küçük bir kutu hazırlıyorum senin için, vedan için, dokunuşların ve sessiz kaybedişlerin için. Kabullenişlerin için çeviriyorum kitabımın son sayfasını ve feda ediyorum bütün aşkıları. Sefan için özgür bırakıyorum tüm düşlerimi. Ve ilk defa veda ediyorum sana. Boş bakışlarım sende kalsın, ve sen hoş kal.

II.

Her şey karmakarışık. Sesler kesik, renkler solgun ve cümleler yarım. Bin bir düşüncem ve bomboş bakışlarım var. İkisi de tutmuyor elimden. İkisi de istemiyor sanki beni. Kendi cümlelerimden kovuluyorum. Öyle bir kovulmak ki; her an ruhuma dokunmalarına rağmen bir uğramadılar dudaklarıma. Çok kez anladılar ama bir kez anlatmadılar beni. En çok beni sevip en çok benden nefret ettiler. Doyasıya aktılar gözlerimden ama düşmediler kağıdıma. Yazamadım; kilitlendi duygularım. Kırıldı kalemim ve idam edilen yine ruhum oldu. O kırık kalem kadar gibi kendi yokluğumda kayboldum. Koca bir şehri katmak istedim şiirlerime, yapamadım. Düşman olmak istedim kendime, yapamadım. Gitmek istedim ve bütün sokaklar çıkmaz oldu.

İliklerime kadar hissediyorum yalnızlığı. Kendi yok oluşumu izliyorum. Ben varım,

sen varsın; biz yokuz. Siz varsınız... Ben ölüyorum ve siz gidiyorsunuz; sen gidiyorsun. Yavaş, sessiz ve ağlamaklı. Hafif bir rüzgar var ve bana getiriyor bütün fısıltılarını. Bekliyorum. Sadece seni yazmak için bekliyorum. Sensizliği yazıyorum sonra. Yazıyorum ama hiçbir nefes can vermiyor cümlelerime. Hepsi senin gidişinle yetim kalmış. Ve ben yarım kalmışım. Koca kalabalıkta kimsesiz kalmışım, yıpranmışım belki de yıpratılmışım. Dolmuş gözlerim ama bir damla yaş akıtmamışım. Solmuş çiçeklerim ama bir yaprak dökmemişim. Beyaza sığınmışım bu kez. Kasvetli havandan kaçmışım. Yorulmuşum ve yine seni aramış gözlerim. Korkakmışım. Vazgeçmişim. Yokmuşsun. Yok olmuştun.

Kaybolmuşum kendi zihnimde ve yollarım hep uçurum olmuş. Dinlemiş, dinlenmiş ve alışmışım.

Geçen zaman alıştırmış beni.

Geçen zaman kaybetmiş beni.

Sesler durulmuş, renkler silinmiş ve cümleler hiç kurulmamış. Her şey silik... Her şey bir anıdan ibaret. Yalan gülüşler var dudaklarımızda. Sahte anlayışlarımız var. Anlamsız dünlerimiz ve belirsiz yarınlarımız var. Yok oluşlarımız var. Hepsi son kez sarılıyor bana, hepsi eski bir dost.

Son kez seni arıyor gözlerim ve yokluğunda vedalaşıyorum. Son kez yazıyorum ve bu sefer yazdığım satırlar siliyor beni. Beyazın beni kabullenmeyişi vuruluyor yüzüme ve karanlıkta kalıyorum. Yanıyorum ve sönüyorum bir mum gibi. Bitiyorum ve sen yine varlığımdan bir haber kalıyorsun. Akıyor zaman. Sahte tebesümler ve beklenti dolu bakışlarla geçiyor ömrümüz. Tükeniyoruz... Bir kar tanesi gibi eriyoruz ve asılı kalıyoruz bir kardelen yaprağına. Onu da kurutuyoruz. Tek yolumuzu da kapatıyoruz ve bizden habersiz intihar ediyor çığlıklarımız. Kalplerimizin bir ritmi yok artık. Uyum içinde değil nefeslerimiz. Birbirimizi solumuyoruz.

Birbirimizi unutuyoruz.

Yok oluyoruz...

MÜRSEL SÖNMEZ

10 SORUDA İSTANBUL

- İstanbul, tek kelime ile nedir?
- Sıla
- İstanbul'un sembolü nedir?
- Minare
- İstanbul'da tanık olduğunuz en güzel şey nedir?
- O, Evet; "o".
- Hangi dönem İstanbul'unda yaşamak isterdiniz?
- 20. Yüzyılın başında.
- En sevdiğiniz İstanbul semti hangisi?
- Eyüp-Fatih-Üsküdar
- İstanbul'da hangi şarkıyı söylemek isterdiniz?
- "Bir ihtimal daha var."
- İstanbul'u nereden seyrederdiniz?
- Her yerden.
- İstanbul'un kokusu nedir?
- Kudüs kokusu.
- İstanbul'un sesi nedir?
- Kâni Karaca.
- İstanbul'un tadı nedir?
- Acıbadem ezmesi tadı.

1963 Ordu, Mesudiye doğumludur. 1972'den bu yana İstanbul'da yaşamaktadır. Yeni Devir gazetesi (1981), Milliyet Sanat (1985), Maveria (1988) ve Yönelişler yazı ve şiirlerinin yayımlandığı mecralardan bazılarıdır. Kardelen (1990) ve Düşünarı (2000) Dergilerinin oluşumunda yer almıştır. 2001 yılında yayın hayatına başlayan Birnokta Dergisinin kuruculuğunu ve uzun yıllar Genel Yayın Yönetmenliğini üstlenmiştir. Halen bu derginin yayın danışmanıdır.

Mürsel Sönmez, sanat hayatına şiirle adım atmıştır. İlk şiirleri Günaydın gazetesi (1976), Tercüman Çocuk (1976) ve Milliyet Sanat (1984) dergilerinde çıkmıştır.

Mürsel Sönmez'e göre şiir, ruhun malzemesidir ve "zorbalığa, ikiyezlülüğe, sömürüye, kan dökücülüğe, kin tüccarlığına karşı başkaldırı özelliği taşır." Şiirlerinin en büyük kaynağı aşk ve tasavvuf olmuştur. Ancak onun nazarında aşk, bütün aşk tanımlarının dışında yaşama neşesidir. Ve ona göre "Şiir, en hafifliğiyle sığılacak bir gölgelik olarak var oldukça, insanlık için kendi gerçeğine, hakikatine yaklaşma fırsatı olarak her zaman işe yarayacaktır."

Mürsel Sönmez, şair kimliğiyle ön plana çıkmış olsa da deneme yazılarıyla da edebiyatımızdaki önemli isimlerden biridir. Gazetelerde yazdığı köşe yazılarından oluşan Dar Vakit Günleri ve özellikle Bir Nokta dergisinde "Yüz Akı" başlığıyla yayınlanan "uzun düşsel, ülküsel, felsefi ve mistik metinlerden" oluşan yazıları en az şiirleri kadar dikkat çekici ve önemlidir.

Soruşturan: Aleyna ÇAKIR

Pandevim

MERVE ÖNDER

Yine oturdum balkona aldım elime kitabımı, okuyacaktım. Ama eskisi gibi sessiz değil ki buralar. Önceden çocuklar top oynar, ip atlardı. Yaşlı teyzeler kol kola sendeleye sendeleye yürürdü sokaklarda. Mehmet amca çocuklara kağıt helva, dondurma falan alırdı. Ben de rahatça oturur kitabımı okurdum balkonumda. Şimdi bırakın dışarı çıkmayı balkona çıkamıyorum. Millet sokağa çıkamıyoruz diye geçiyor balkona yan komşusuna bağıra çağıra eltilsinin dedikodusunu yapıyor. Millete ne eltinin geçen hafta altın alıp sana nispet yapmasından. Bir de sonra "Aman diyim Hatice abla kimseye deme!" demez mi?! Sen gel bütün mahalleye görüntülü konuşmada gibi bağır sonra aman duymasınlar.

Dayanamadım artık girdim içeri. Ah! Girmez olaydım. Annem ceviz sezonunu açmış.

Fark etmesin diye ayak ucunda gidiyordum. Enseme yediğim cevizle durdum.

"Nereye kaçırıyorsun gel yardım et!"

"Anne ya nereden buldun bunu yine. Sokağa çıkma yasağın yok mu senin?"

"Babana aldırıldım. Onun izin kağıdı var ya."

"Babama bak kılıbık dediler diye senden izin almaz oldu. Tek kağıt parçasıyla izin almaya mahkum oldu. Ruhunda var adamın belli."

"Konuşma hadi otur."

"Hıh, dışarı çıkmak yasak, balkonda yan komşunun eltisi şimdi de konuşma dedin. Ne yapayım ben ya."

Anneme yardım edip odama geçtim. Pencerenin karşısına geçtim. Yaprakların rüzgarla dansını izlerken söylendim,

"Allah'ım bize dünyayı değil, mahalleyi do-laşmayı nasip et yeter."

Bulut Gibi Bembeyaz

ÖZLEM TOZAL

Az görüyorum ama herkesten daha çok görüyorum.

Ben pamukların çocuğuyum hayatın büyük imtiyazı ile geldim dünyaya. Başka çocuklar gibi sokaklarda, oyun parklarında geçmedi çocukluğum. Hep hastane koridorlarında annemin ve babamın yaş dolu gözleriyle geçti en neşeli zamanlarım. Bu benim imtiyazım: Karanlık ruhlu odalar...

Yaşıtlarım kaldırımlara seksek çizerken ben hastane yolundaki çamurlu taşlarda yürüyorum. Onlar öğlen birlikte gülüp oynarken ben odamın en karanlık yerinde, titreyen göz beklerimle gözyaşlarımı uğurluyorum.

Günün aydın olduğunu hiç hatırlamıyorum. Bana "GÜNAYDIN!" demek benim için ıstırapın eşiği oluyor. Gün ışığı mesaiye başladığı zaman uzun süreli bir paydosa çekiliyor çünkü her seferinde bedenim.

Hiç arkadaşım yok benim. Dışlandım tüm oyunlardan, aileleri de istemedi beni. Çocuklarına bedenimin ve ruhumun karanlığını buluşturacağımdan korkuyorlardı sanırım. Oysa benim karanlığım sadece bana yetiyor. Kaldı ki ben yaşıtlarımın aydınlığına taliptim, hepsi o kadar.

Yalnızca insanlarla mı arkadaş olunur? Hayır. Hastaneye gittiğimde çiçekleri bedenime

ikiz ağacın, dibine oturur; doktorun annemlerle konuşmasını beklerdim. Belki de tek arkadaşım o olmuştu. O gölgesini üstüme örterken ben saçlarımı ona sarardım.

Diğer insanlardan farkımı aynaya bakınca görüyorum. Annemin ve babamın ten rengi biraz daha farklı, bense bulut renginde bir emaneti taşıyorum. Evet bulut diye anlatıyorum çünkü başka beyazlara benzetince hasta olduğuma inanıyorum. Ama bulutlar özgür ve güneşle birlikte.

Doktor odası ikinci evim. Kendi yatağımdan çok sedyelerde uyudum. Bu yüzden çizdiğim tüm resimlerde beyaz önlüklü doktor amca mutlaka yerini alır. Hep aynı tekrarlar geçer hastane ziyaretlerim; yola çık, köşe başında diğerlerden daha yüksek olan kaldırım taşına takıl ama düşme, hastaneye git, 42 merdiven çık, odaya gir ve duvardaki turuncu lekeyle göz göze gel...

Doktor amcaya "Neyim var?" diye sordüğüm zaman diğer insanlardan daha temiz yaratıldığımı söylüyor.

Bulutlar sadece bana mı verdi renklerini? Yalnızca kar yağınca dünya bana benziyor. Bu sebepten en çok kış mevsimini severim, beni yalnızlıktan sıyırdığı için.

iki elimde iki rubai

SALİH VARLI

Boş bir odayı dinliyorum
Denizi kendi içimde boğarken
Kafasını kaldırıyor güneş

Geceler seviştikçe Gündüzlerle
Seherlerin rahmine düşüyor Şiir

Göğün ekranında bir hışırtı
Doğan ışıkların sancısı duyuluyor

O sırada ırkılıyor yağmur
Cenini sakıt yıldızlar
dost kılıyor beni Hayyam'la
kırmızıyla şarabın...

Akşamlar örtüyor yorganımı
Sabahlarsa ayaklarımdan gıdıklayarak
uyandırıyor en mutlu kâbusumdan

Boş bir odayı dinliyorum
alnından öperken tan vaktinin
hani sırtına kızılı çalan
kerkeniz kuşlar vardır ya
onlara eviriyorum kendimi

uçuyorum boş odada
iki elimde
iki rubai

tükenen sonlar

EMİRALMIŞ

Cennet kapısında yeşeren vahanın
Gençleşen türkülerinde geçer adın
Orda çekilen ıstırabın anlamı vardır
Gözyaşı şiirlerinin bir bir prangası çözülür
Kokusu peygamber çiçeğine namludur
Gelin tülünden perdeler kelimelere kurşun
Hangi mevsimin alın teridir keşkeler
Uzun yolların feveran kuytularında
Sayfalara sığmayan iç çekişlerin soluklanır
O vakit gök sana bulanır.

Üşüyen gençliğin avuçlarında ölmüş adalet
Karga sesiyle dökülen yapraklar
Yağmursuz köyün alacaklısı
Bakarım bulutlara güzel günler yakın
Susarım, kalanı konuştuklarıma kefalet
Örtülen günahın vebalidir yarınım
Nefes aldıkça yaklaşıyorum kaçınılmaz sona
Kaçtıkça esaret günlerim yazılır alnına
Sahipsizim, her adımım sana darılır
Kelimelerim anılar şeridine takılır.

Bayram sevinci kaplar sağır duvarları
Güneşe kavuşan gecelerim eceline susamış
Muntazam rüyalarım karabasana esir
Kapanır kapılar ardı ardına
Keşke diyen yanımda kapkara aydınlık
Bir sigara, bir ben, bolca pişmanlık
Ve sahne karardı, karardı...

keşik

SAMET ŞAHOĞLU

Adam intihar ediyor belinde taş
En dipte bekleniyor sabırsızca
Ve bir Japon balığı intihar ediyor
Ömrünce ilk kez dışardan bakmışken suya
Biz yürekli değiliz onlar kadar
Boşuna bir gelmeyegörsün
Amansız birden vurulur insan boşlukta
Ne iyi, ne çok şiir okuyarak bırakmak kendini
Ya da bir bozuk para gibi daima yapışık
Ters yüzünde durmak hayatın
Öğütüle öğütüle yaralanmak bu biziz
Bir saman çöpü savrulmuş dünyanın üstüne
Tohum özünün bilincinde gür
Eski halimiz, mümkün değil, unutulmuşsak öylece
İntihar ederek bozkırda çünkü bir buğday, sessizce ölür.

bir demet çiçek

ENES BÜLBÜL

Benleri biriktirmişim içime
Göge bakmaktan
Hamlanmış artık boynum
Boğazıma kadar kibir tütüyor
Öksürdükçe ıslah oluyor tenim

Koştüğüm bencilik
Burkuyor ayağımı
Aklıma bağcıklandıyor
Bir demet çiçek

Ellerim yürüyor yapraklarına
Çatırdıyor eğildikçe benliğim
Şairin gösterdiği durağa varıyorum
“Ellerinden belli olur bir kadın”

İveğen Hayat

BÜŞRA KÖSE

Hayat dediğimiz şey: Sabahın köründe kalk, işe git, çok çalış, geç saatte eve gel, yemeğini ye ve uyu... Bundan mı ibaret? Keşke hayır diyebilseydim. Gözlerimi her gün sanki bir dizinin bölümünü izlemek için açıyorum. Fragmanlar fazla heyecanlı ama bölümler vasat. Her bölüm farklı şeylerin farkına varmakla birlikte bir şeylerin eksikliğini hep yaşıyorum. Dizideki birçok kişi o kadar telaşlı ki. Kimisi var olan arabasının üst modelinin parasına, kimisi alacağı ellinci ayakkabısına, kimisi de çocuklarının isteklerine yetişemeye odaklanmaktan kendisini unutmış. Bakın, istek ve ihtiyaçlarını demiyorum. Kendisini, varlığını unutmış bu insanlar. Hepsinin hayatı bozuk plak gibi paranın etrafında döner olmuş.

Birçok kişi sevdiğine bir gül almayı, o bir gülle onu mutlu edebilmeyi, onun mutluluğuyla mutlu olabilmeyi hiç tatmamış. Kimse kendine odaklanamamış. Kötü haberler, magazinler televizyoların gözdesi olmuş. Herkes bir başkasının hayatını merak etmekten kendinin farkına varamamış. Tıpkı İsmet Özel'in dediği gibi:

“Bize ne başkasının ölümünden demeyiz
çünkü başka insanların ölümü
en gizli mesleğidir hepimizin
başka ölümler çeker bizi
ve bazen başkaları
ölümü çeker bizim için.”

Yetinmenin önemini bilemeyip başkalarının çokluğuna göz dikmiş. Acıları azaltmaya değil de çoğaltmaya yönelmiş. Paylaşmayı değil israfı sevmiş.

Kimisi bencillik uğruna sevdiklerini harcarken kimisi de sevdiği uğruna kendilerini harcamış. Hayatlarının merkezine denge-sizlik yerleşmiş ki ortasını ayarlayamamışlar. Hayat bir hayli zorlaşmış. Neden böyle oldu diye düşünmek de gelmemiş akıllarına. Sanırım buna da alışılmış. İnsan her şeye alışır

derlerdi de bu kadarını beklemezdim doğru-su...

Birçok kişi hafta sonu cam kenarında yudumladığı kahveyle mutlu olabilmeyi komik bulur olmuş. Hayatları anlık mutlulukların yakınından bile geçemez olmuş. Tarlalarına para, hırs, öfke ve kin ekmişler.

Zamanla mutluluğa aç ve susuz kalmışlar. Bu sefer de bunun peşine düşmeye başlamışlar. Bu berbat düzenle mutlu olabileceğini sananlar da çok olmuş. Ama bilememişler; ekini para, hırs, öfke ve kin olanın hasadı hiçbir zaman mutluluk olamaz.

İçimiz daha da kararmadan hayatta olan iyi ve güzel şeyleri de anlatayım size. Sabah kalktığında bugün de var olduğu, sevdiği yanında, yiyebileceği yemeği, huzurla yaşayabileceği evi, istediklerini yapabileceği vücudu, sağlığı ve bunun gibi birçok değerli şeyi olduğu için minnetle dolu insanlar da var. Ve ben fark ettim ki hayatın hep bu yanını görmeyi beklemişim.

Her zaman dizi misali hayatımın baş kahramanı olup herkese gerçekleri anlatmak istedim... Belki bir gün bu düzene baş kaldırayabilirim...

Umarım şu hayatta kötü sahnelerin yerini iyi sahneler alır. Unutmayın ki hayat dediğimiz şey ne dünden ne de yarından ibarettir. Hayat, 'an'ı nasıl değerlendirdiğimizle ilgilidir.

Varla Yok Arası

SÜMEYYE KORKMAZ

Gece sessiz ve durgundu. Öyle ki yapraklar bile bu gece sonbahara meydan okurcasına sessiz ve hareketsizdi. Sanki dallarından düşerlerse sessizliği bozarlar diye öylece duruyorlardı.

Sonra bu sessizliği bir ses delip geçti. Bu tahta bir kutunun açılma sesiydi. Ardından genç bir adam elindekileri alelacele doldurmaya başladı o kutuya. Sanki beklenmedik bir anda evinden ayrılması gerektiğini öğrenmiş ve yanına alabileceği en değerli ve eninde sonunda yanına kalacak şeyleri koyuyordu kutuya. Bir an duraksadı. Eskiden yolculuk için hazırlanmayı ne çok severdi, ne çok heyecanlandırdı yeni maceralar için. Üstünden uzun zaman geçmişti. Bir çok şey sönmüştü gözlerinden. Bir çok şey kaybetmiş ve bir çok şey kazanmıştı. Yapmak istediği şeyler vardı küçükken. Acı bir tebessüm bırakıyordu şimdilerde o istekler. Elindeki hayal kırıkları biraz daha dursa parmaklarını kesecekmiş gibi çabucak koydu kutuya. Çok bir şey yoktu zaten ömründen ona kalan. Birkaç gülüşme, birkaç gözyaşı, bazı zaferler, bazı kayıplar hepsini doldurdu kutuya. Sonra aklına annesiyle konuşması geldi, arkadaşlarıyla buluş-

ması, en son okuduğu kitap, en son dinlediği müzik, en son yürüdüğü yol... Gözleri doldu genç adamın. Oysa bilseydi son defa olduğunu, annesinin demlediği o güzel çaydan bir kez daha içerdi ama bu defa o kadar çok şeker atmazdı. Çünkü annesi her seferinde söylerdi zararlı olduğunu. Bilseydi, bu kez dinlerdi annesini. Yine bilseydi arkadaşlarıyla tartışmak yerine, öylesine bir şey bulur son defa gülerdi onlarla birlikte. Kitabını yarım bırakmaz ve oradaki küçük çocuğun sonunu öğrenene kadar durmazdı. Bir müzik daha dinler ve bu sefer o yolu biraz daha acelesiz yürürdü.

Adam son birkaç hatırayı da attı ve kutunun kapağını son kez kapattı. Ardından yanına aldığıyla birlikte aheste aheste ilerleyerek karanlığa karışmadan önce buralarda pek fazla kullanılan birkaç sözcük mırıldandı. “Eğer...” dedi. “Eğer bilseydim böyle erken olacağını...” Sanki bir şeyler değiştirebilirmiş gibi dökülmüştü bu yarım kalmış pişmanlıklar adamın soğuk dudaklarından.

Kapı son kez kapandı adamın arkasından, bir yaprak daha bıraktı dalını, süzüldü gecenin karanlık bir kuytusuna...

Su İçin Koşmak

FARUK SAĞDIÇ

Dükkânlar camlarını yeni silmiş, kaldırımlardan çekilen tezgâhlar tekrar yerine getirilmiş, simitçiler sepetlerindeki örtülerini yeni kaldırmış, daha çocukların çorapları kurumamışken bu yağmur da neyin nesiydi!

-Yağmur mu yağıyor baksana camdan.
-Hava kapalı. Gelir mi gelir valla.
-Benim bir işim var, halledip geleceğim.
-Bu havada! Tahtan mı eksik birader, otur sana adam akıllı.

-İslanınca nöluyor sanki, önemli değil.
Tüm ceplerine poşet doldurup, ayağına da poşet geçirdi Rahmi. Sadettin onun bu yaptığına her zaman ki gibi bir anlam verememişti. Sır dolu birisi olduğunu biliyordu. Deli desen değil, veli desen hiç değildi. Rahmi saat kulesinden birebir gözüken –tepe olan yere- gidiyordu. Hava, o gittikçe daha da kapanıyordu. Yürürken “Yarabbi! Bana toprağa yardım ettiğin gibi, bana denize yardım ettiğin gibi yardım et! Bana Nuh’a...” diye dua ediyordu.

Hızlı yürümesi poşetlerin de hıştırtısıyla insanların dikkatini çekiyordu. Adımlarını ya-

vaşlattı, bu sefer “Napıyor bu manyak” diyenlerin sesini duyabiliyordu. Koşmaya başladı. Gözünü kapadı, tepedeydi. Elini açtı, avuç içi ıslandı. Poşetleri her yere, içi suyla dolacak şekilde yaydı, yağmur daim yağıyordu. Üstünü başını düzeltti, kemerini sıktı, perçemlerini kulağının arkasına attı, omuzlarını gerdi. “Evet sen o eğik ağacın yanına benirleyen yağmur damlası, seni yakalayacağım. İsterse toprak, isterse bütün mahlukat seni beklesin, ben o damlayı kimseye bırakmayacağım” dedi. Bir adım attı, ayakları titriyordu. Nefes aldığı aklına geldi birden bire, “Hu” dedi. Rüzgâr, damlayı yakalayamaması için esiyor gibiydi, öyle şiddetli. Gücü yettiğinde Allaha’a el kaldırdı Rahmi; “Ya Hakim! Bana Eyyûb’a yardım ettiğin gibi yardım et.” Allah’ın ona beklemediği yerden, bitimini kestiği bir daldan yardım edeceğini biliyordu. Ona bu haber birilerinden veya bir yerlerden gelmemiştir ama o buna kesin olarak kaniydi. Koşarken aklında kısa süreli sorular geliyordu; “Acaba koşarken yağmuru incitir miydim?”. Damlayı incitmek bir yana dursun, gerekirse

yağmurun boğazına yapışıp elleriyle yakalamalıydı. En azından bozgunculardan başka birini beslemeyen toprağa düşmemeliydi bu yağmur. Dayanamadığı husus da tam olarak buydu. “Sen narin hak damlacığı, neden adamına göre muamele yapmazsın! Yağmur neden herkese yağar? Rabbenâ! Hep bana desem çağırımı kabul eder misin?”. Çorabı ıslanmıştı, hararetlenen parmaklarıyla vicık vicık yürümek için çorabıyla beraber ayakkabısını çıkardı. Artık et, ete deyiordu. Ayaklarının arasında ki mesafe gittikçe açılıyor, elleri bir oyana bir bu yana sallanıyor, Allah’ı daha hızlı anıyor, hırkasını esintinin kuvvetiyle arkasına alıyor, uzuncası koşuyordu. Hızlı da koşsa toprağın onu çektiğini, ayaklarından duyuyordu. Kaydı, tam düşecek gibi oldu ki hızını arttırıp yalpaladıktan sonra toparlandı. Bağırды tepenin başında; “Nerdesin yağmur damlası!... Gördüm seni, şu ağacın hizasındasın.” Önünde yaklaşık elli adım vardı. Ayakları çamur içinde kalmış, üstü başı batmış vaziyetteydi. Göğe tekrar baktı, yakalamak için hâlâ vakti vardı. Koştı, koştı, koştı

... Otuz adımdan az bir adım sonra hedefine ulaşacaktı. Kalbi ne hızlı atıyor, ne nefes veriyor ne de tıpça bir şeyler oluyordu. “Ya Rab! Bana Yunus’a yardım ettiğin gibi yardım et!” Acaba bir damla su ona ne fayda sağlayacaktı da böyle perişan hâle sokmuştu kendini. Bir yere yaklaşmasına vesile mi olacaktı? Hızlandı. Yirmi, on beş, on, beş, dört, üç, iki, ve bir adım kalmıştı. İki elini, göğü kucaklayacak kadar açtı, son adımını attı ve bir şey istedi buluttan; “Yağ nur!”

2

-Hocam hele şükür gelebildin.

-Anca gelebildim mübarek.

-Senin suçun yok hocam, merhum yalnız yaşıyormuş. Kimi kimsesi yokmuş. Komşuları kokuyu alınca jandarmaya haber vermişler. Beş gündür yıkanmayı bekliyor işte.

-Yazık adama. Dünyada bir damla suya muhtaç olacağı aklının ucundan dahi geçmemiştir belki de. Hayrolsun.

Gufraneke ya Rahman!

Sonbahar Yaprakları Dökülünce

MELEK ORGO

Bacak kaslarım koşmaktan sızım sızım sızılıyordu. Evimizin önüne geldiğimde durdum ve soluklandım. Ben kim miyim? Ben bu hikayenin başrolüyüm. Ve benim hikayem bu eve taşındığımızda başladı. Kapının açılmasıyla babam karşımda durdu. Kıpırmızı olmuş yanaklarımla gülümsedim.

- Gidiyoruz değil mi?

- Evet kızım. Ama sen niye bu kadar terledin? Hasta olacaksın. Üstünü değiştir de öyle gidelim.

- Hayır baba. Yeterince geç kaldık.

- Ama...

- Ben iyiyim baba, gerçekten. Hem, ben çabuk çabuk hasta olmam biliyorsun.

- Pekala, gidelim bakalım.

Evet, geldiğimiz yer bir lunaparktı. Bugün babamla randevum vardı ve ben, hiç olmadığım kadar mutluydum. Çünkü bugünü hayatımda ilk defa yaşıyordum. Babamla ilk defa lunaparka geliyordum. Bunun verdiği tarif edilemez bir heyecan vardı.

- Önce hangisine binmek istersin Elifciğim?

- Dönme dolap.

Dönme dolaba bindiğimizde kıkırdarak

ellerimi çırpıttım. Babam bana bakarak gülümsedi.

- Çok mutlu görünüyorsun.

- Evet. Her hafta sonu gelelim artık baba.

- Geliriz kızım. İlla burası olmak zorunda değil. Artık istediğin her yere götürebilirim seni.

- Gerçekten mi?

- Evet.

- O zaman bir dahaki hafta sinemaya gidelim.

- Tamam. Bir dahaki hafta da sinemaya gideriz.

Dönme dolap çalışmaya başladığında heyecanla aşağıya baktım. Yavaş yavaş yükseliyorduk.

-Baba.

-Efendim kızım.

-Bana dondurma da alır mısınız?

-Alırım kızım.

-Ama çilekli olsun.

Gülerek başını salladı. Gözleri hafif dolmuştu. Anlam veremedim. Belki de rüzgardan dolayındı. Yumuşak ellerini saçlarıma götürerek saçlarımla okşadı.

- Saçların aynı anneninkiler gibi, yumuşacık. Gülümsedim.

- Ben sana mı benziyorum, anneme mi? Yüzüne kırık bir tebessüm yerleşti.

- Annene benziyorsun.

- Annemi özledin mi baba?

- Evet, hem de çok.

- Onun yanına gidebilme şansın olsaydı gider miydin?

- Hayır.

- Neden?

- Seni yalnız bırakamam.

Gözlerimden düşen yaşlara engel olamadım ve babama sıkıca sarıldım.

- Ben de gitmezdim baba. Seni yalnız bırakmamak için. Ama beni gerçekten bırakıp gitmezsin değil mi?

- Hayır, seni bırakmayacağım.

Dönme dolap durduğunda indik ve yemek yemek için bir hamburgerciye girdik. Hamburgerlerimizi yiyerek karnımızı doyurduğumuzda oradan çıktık ve bir banka oturarak hareket eden oyuncakları izledik. Dönme dolap, gondol, atlıkarıncalar, insanların attığı tiz çığlıklar, havadaki kestane kokusu ve gökyüzündeki parçalanmış bulutlar. Her şey mükemmel ve uyum içerisindeydi. Babam bana çilekli dondurma alacağını söyleyerek benden uzaklaştı. O gözden kaybolduğunda her şey etkisini yavaş yavaş yitirmeye başladı. Saatler geçti. Gökyüzündeki bulutlar kayboldu. İnsanların tiz çığlıkları kesildi. Kestane kokusu gittikçe uzaklaşmaya başladı ve babam hala gelmemişti. Yanıma doğru yaklaşan bir lunapark görevlisi lunaparkın kapatılacağını söyledi. Yavaşça ayağa kalktım ve adımlarımı sürüyerek oradan uzaklaştım. Bu benim hayatımda ilk ve son lunapark eğlencemdi. Bir daha ne lunaparka geldim ne de dondurma yedim. Çilekten de hep nefret ettim. Ama hala ondan umudumu kesmiş değildim. O gittiğinden beri ona mektuplar yazıyordum. Nerede olduğunu bilmediğim için yazdığım mektupları kendi posta kutuma koyuyordum. Belki bir gün beni özlediği için uzaktan da olsa görmeye gelirse ona yazdığım mektupları görür de okur diye.

— 16 Mart 2016 —

Sevgili babam,

Sen gittiğinden beri lunaparka gitmiyorum baba. Dondurma yemiyorum.

Çilekten de nefret ediyorum. Ama baba...

Ben hala seni bekliyorum.

Eğer gelirsene seninle lunaparka giderim.

Sadece sen gelirsene çilekli dondurma yerim baba.

Eğer bu mektuplarımı okuyor da cevap vermiyorsan, lütfen gel artık baba.

Beni bırakmayacağını söylemiştin. Benimle bir hafta sonra sinemaya gideceğine söz vermiştin.

Seninle sinemaya giderim diye hiçbir filmi izlemedim baba.

Eğer bana nerede olduğunu söylersen ben gelirim sana.

Biricik kızın, Elif

Yorgun adımlarım evin önüne geldiğinde durdum. Gözlerim istemeden posta kutusuna kaymıştı. İçimden bir ses posta kutusuna bakmamı söylüyordu ama korkuyordum. Her gün kontrol ederdim ama bugün tuhaf bir şekilde gerilmiştim. Adımlarımı posta kutusuna sürükledim ve titreyen ellerimle kapağını açtım. Gördüğüm şeyle gözbebeklerim titredi. Heyecanla bir soluk aldım. Yazdığım tüm mektuplar gitmişti ve kutuda sadece bir mektup vardı. Mektubu titreyen ellerimle alıp baktığımda üzerinde hiçbir şey yazmadığını fark ettim. Derin bir nefes alarak mektubu açtım ve okumaya başladım.

— 1 Nisan 2016 —

Sevgili Kızım,

Sana neden gittiğimi söyleyemem ama buraya gelmene izin verebilirim. Çünkü ben artık oraya gelemem. Mektupta bahsedemeyeceğim durumlar var. Sana her şeyi yüz yüze anlatmak istiyorum. Merak etme kızım seninle tekrar lunaparka gideceğiz.

Sana bu sefer gerçekten çilekli dondurma alacağım. Sinemaya da gideriz beraber. İzlemediğin bütün filmleri izleriz. Sana söz veriyorum kızım, seni bir daha asla bırakmayacağım. Tutunabildiğim kadar sıkı tutunacağım sana. Seni seviyorum.

Baban

Gözlerimden akan yaşlar kâğıda damlayarak siyah mürekkebi dağıttı. Bacaklarım daha fazla ayakta durmaya dayanamadı. Yere çökerek mektubu göğsüme bastırıp hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Kağıdın arkasında adres vardı ve babam ordaydı. Babam yaşıyordu ve bana mektup yazmıştı. Babam yaşıyordu ve bana nerede olduğunu söylemişti. Babam yaşıyordu ve ona gitmemi istiyordu. Benimle lunaparka gelecekti. Bana çilekli dondurma alacaktı. Babam yaşıyordu ve beraber sinemaya gideceğimizi söylüyordu. Ve ben koşu koşu ona gidecektim.

— 2 Nisan 2016 —

Sevgili babam,

Sonbahar yaprakları dökülünce orada olacağım baba.

Peki ya sen, sonbahar yaprakları dökülünceye dek bekleyecek misin beni?

Biricik kızın, Elif

Uçak bileti almış ve babama gidiyordum. Yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Sonunda kavuşacaktık birbirimize. Babamın yaşadığı evin önüne geldiğimde durdum. Heyecandan titreyen ellerimle kapıyı açtım ve içeri girdim. Ev küçük ve sıcacıktı. Adımlarım tahta zeminde çatırtılar çıkarıyordu. Salona girdiğimde gördüğüm manzarayla kalbime bıçak saplandı. Her yer dağılmıştı ve babam koltu-

ğunda oturmuş bana bakıyordu. Göğsünde kızıl bir kan vardı ve elleriyle kanı bastırmaya çalışıyordu. Parmaklarının arasından fışkıran kana baktım. Zor nefes alıyordu. Koşarak yanına gittim ve üstümdeki hırkayı çıkararak göğsüne bastırdım. Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu. Babam beni görünce gülümsedi ve ellerini ağır ağır kaldırıp yüzüme koydu.

- Özür dilerim baba, geç kaldım. Kesik bir nefes alıp konuşmaya çalıştı.
- Konuşma baba, lütfen.
- Asıl ben özür dilerim. Seni lunaparka götürmeyeceğim için, sana çilekli dondurma alamayacağım için ve seni sinemaya götüremeyeceğim için. Özür dilerim, sözümü tutamayacağım için.
- Hayır baba, hayır. Hepsini yapacağız. Tek tek hepsini yapacağız.
- Özür dilerim kızım, seni bırakmak zorunda kalacağım için. Sana sınıksız tutunamayacağım için. Benim gibi bir baban olduğu için özür dilerim kızım.
- Hayır, sen iyi ki benim babamsın. Ben iyi ki senin kızınım baba.
- Seni seviyorum kızım. Yanımıza gelmek için acele etme. Zamanı gelince sen istemersen de kendini bizim yanımızda bulacaksın. Annene senin ne kadar iyi bir kız olduğunu anlatacağım.

Başımı iki yana salladım. Boğazıma bir taş oturmuştu sanki. Ağzından kanlar akan babam çırpınarak ellerimde can veriyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Elleri yüzümden düştüğünde gözleri boş bakıyordu artık. Her zaman parlayan gözleri ışığını yitirmişti. Onun gözlerinin kararmasıyla benim de dünyam kararı. Ellerinin soğuk olması canımı yakıyordu. Ellerini tutup tekrar yüzüme koydum ve yanağımı eline yasladım.

Umarım gittiğin yerde ışık vardır baba. Sadece bunu umut ederek yaşayabilirim.

Hoşça kal baba, seni seviyorum.

CENGİZHAN ORAKÇI

10 SORUDA İSTANBUL

- İstanbul, tek kelime ile nedir?
- Rüya şehir.
- İstanbul'un sembolü nedir?
- Göğe uzanan minareleri.
- İstanbul'da tanık olduğunuz en güzel şey nedir?
- İstanbul'da aynı anda pek çok zamanı (çağı) bir arada yaşayabilmek.
- Hangi dönem İstanbul'unda yaşamak isterdiniz?
- 16. yüzyılda olabilir.
- En sevdiğiniz İstanbul semti hangisi?
- Üsküdar
- İstanbul'da hangi şarkıyı söylemek isterdiniz?
- Sana dün bir tepeden baktım aziz İstanbul.
- İstanbul'u nereden seyredersiniz?
- Üsküdar Salacak sahilinden.
- İstanbul'un kokusu nedir?
- Deniz kokusu.
- İstanbul'un sesi nedir?
- Martı sesleri
- İstanbul'un tadı nedir?
- Kahve yanındaki lokum.

Cengizhan Orakçı 1965 yılında Sivas'ın Gürün ilçesinde doğmuş olup, iki yaşında ailesiyle Bursa'ya taşınmışlardır. İlk ve ortaokul eğitimini burada görmüştür. Bursa Yıldırım Beyazıt Lisesinden mezun olduktan sonra 1988'de Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirmiştir.

Orakçı, uzun süre Ankara'da yaşayıp, 2015 yılında İstanbul'a yerleşmiştir. Edebiyat öğretmenliğinin yanı sıra farklı dergilerde editörlük, yayınevlerinde yayın yönetmenliği, metin yazarlığı ve bir dönemde TBMM'de danışmanlık yapmıştır.

İlk şiiri, Doğuş-Edebiyat dergisinde 1983'te yayımlanmıştır. Yazmış olduğu yazıları ve şiirleri Türk Edebiyatı, Diyanet Dergi, Sonsuzluk ve Bir Gün, Kurgan, İtibar, Araf, Altıncı Şehir, Milliyetçi Çizgi, Muhalif, Dergâh, Kanat, Son Duvar, Genç Alperen, Nizam-ı Alem, Karabatak, Ortadoğu, Hergün, Doğuş Edebiyat, Gündüz gibi dergi ve gazetelerinde yayınlanmış, ve yayınlanmaya da devam etmektedir. Orakçı'nın ilk şiir kitabı ise 1997'de yayınlanan Ateş Bahçeleri'dir. Divan şiiri geleneğinden yararlanan şair, dizelerinde Şeyh Galip'ten Yahya Kemal'e, Behçet Necatigil ve Hilmi Yavuz'a uzanan geleneğe yasal şiir anlayışını devam yansıtır. Sonraki şiirlerinde de divan şiiri geleneğinden modern şiire uzanan çizgide kendine özgü bir şiir dili oluşturmuştur.

Şiir: Ateş Bahçeleri (1997), Zamansız Sipahi (2013), Acıdan Siyah (2017), Fotoğrafta Çirkin Çıkan (2020).

Biyografi-Derleme: Yahya Kemal Beyatlı (2002), Ahmet Hamdi Tanpınar (2003), Arif Nihat Asya (2003), Yunus Emre (2005), Arif Nihat Asya'dan Seçme Şiirler ve Yazılar (2015).

Soruşturan: Rümeyza Yıldırım

kör olası çöpçüler

BÜNYAMİN DEMİR

Ey çocuk
Hala neden okumazsın
Onca ağırlık altında
Kanın hacmini, nabzın haddini
İşin başını aşmışken

İki teker bir çuval
Bir de dilinde
Sevdiğin kiralık şarkılar
Bu mahalle kağıt doluydu gece
“Kör olası çöpçüler” Yükünü “süpürmüşler”

Ayaklarının altından kayıyordur asfalt
Ve ihtimaldir ki ülkemin duyarlı vatandaşları(!)
Seni ve arabayı kayda alıyordur

En iyisi sen
Büyük harflerinle başla cümlelerine
Ve
İnsanları oku çocuk
Kahverengi dallardan yeşil yapraklar çıkar
Yaratan Rabbinin Adıyla

son şişe

CENNET SOYLU

Harflerim sarhoş
Yanyana gelmiyolar nizami
Gülümsüyor bana yazdıklarım
Mürekkebi güzel hepsinin

Dolaranak dans ediyor
ayaklarını dolayarak
Salınıyor kağıtta inceden
Silgi yok çünkü bu defa
Kararacak demek ki
renk renk yazılar

Son şişe diye haykırıyor
Sondan ikinciye bitirirken
Mavi ışıkların serserisi
Şiir yazıyor sokaklara
Romanını kaldırımların

Kısılıyor sesleri
Gidip bir satırın
ke-na-rı-na
sızı
yor
l
a
r

garip ahmet

ÖZGÜR BAKIR

Bankta oturur Ahmet, yanında abisi,
Ahmet bir hayli tedirgin.
Abisi süzer Ahmet'i, bakışlar keskin
Süt beyaz kesilir Ahmet.
Çek bir sigara Ahmet, bir dala nefsimizi okşayalım
Ahmet saygılı, estağfirullah abi
Büyüğün merhameti, küçüğün saygısı kalmadı abisi
Hırsla çakar kibriti...

İstanbul'da güzel bir gece
Denizden eser rüzgar
Ahmet'in yüzüne hafifçe
Ahmet huzurlu, Ahmet sakin
Abi asılır elindeki merete
Derin bir nefes,
Etse keşke bir çift kelam.
Ahmet sabırlı beklemede...
Abinin sigarası yarım
Kendisi çoktan bitmişse de...

Ahmet; bizim mahallenin sessiz delikanlısı
Babası okutmamış fukaralıktan
Bir oda bir salon bir maaşın yarısı
Yarı aç yarı tok işte budur dünyası

Var ile yok arasında ince bir çizgi Ahmet
Hiçlik kuyusunda acı bir ezgi Ahmet
Bu şiir yazılmasa belki de yoktur Ahmet
Ahmet, gecenin de sahibi var; üzülme.

kurşun asker

BETÜL EMİR

Dışın ağaç, için kurşun. Dik duruyorsun her daim hay-
ata karşı. Oysa ne de küçük görürler seni, altı kalem
üstü silgi, kendi kendini yok eden bir döngüye girmiş.
Bilmiyorlar ki bedeninin bir zamanlar canlı olduğunu,
nelere şahit olduğunu. Hayat tecrübeni küçümsüyorlar.
Ne bilgesin sen ey kalem!

Düşüncelerimi yazan şahidimsin. Bendenim senin
esirin; şimdi yaz, özgürce yaz! Gürleştire özünü.

Yaz ki ışık ol, yol ol, pusula ol geleceğe!
Şimdi seni küçümseyenler düşünsün.
Kim daha güçlü!
Söz uçar yazı kalır. Yazarak geleceğe not bırakıyorum.
İnsan seninle hemhal olmaktan yorulur mu? Ne mutlu
seni yoldaş edinenlere kurşun asker!

Kızgın Adamın Bakışları

KEREM ARSLAN

Hayatınızı yönlendiren şey nedir sizce? Bir şeye karar vermenizi sağlayan?

Bence bir histen kaynağını alır bunları yaparken bulduğumuz güç. Düşün, bir okul sabahı. Çok bunalmışsınız İstanbul'un bitmek bilmeyen kalabalığından, gürültüsünden. Biraz kafam dağılsın, hem de şu sestten arınmış olurum diye düşünerek takmışsınız kulaklıkları.

Sizi en rahatlatan şarkıyı yorucu da olsa bulabildiniz. Şarkıların arasında gezinirken hangisinin bir diğerinden daha iyi geleceğine karar verdiğiniz beş saniyelik bir an vardır ya, heh çok iyi bilirim ben onu. Neyse ki siz çok beklemediniz, ben bu satırları yazarken başladınız bile dinlemeye, her şeyi boş vermiş gibi davranmaya.

Biraz yürüdünüz, ta ki arkanızdan bir adam sizi bir anda kolunuzdan tutup kendine çekerek "napıyorsun sen be, çıkar şunları. Öleceksin" diyene dek. Durdunuz, sarsıldınız bir an. Daha on saniye önce müzik sizi uçurup götürmüştü, adeta gözlerinizi boyamıştı. Fakat hiç beklemediğiniz bir adamın, sizi çekiştirmeyle tüm vücudunuz titredi. Sonuç olarak sıkıldınız, bunaldınız fakat o yolda giderken verdiğiniz kararları bir insan sayesinde düzelterek ölümden kurtuldunuz.

Arabalar bu kadar hızlıken ve siz de bu kadar bunalmışken düşünmediniz ki hiç ölebileceğinizi. Aklınızın ucundan geçmedi. İşte o his, o duygu buna benzer. Bazı şeyler yaşarsınız. Belki de çok usanırsınız bir şeylerden. Bu öyle bir hal alır ki, artık kendinizi dünyaya kapatıp yaşayan bir ölü gibi takılırsınız.

Sürekli devam eden bu dünya maratonu, bu yaşam artık sizi yormaya başlar. Direnecek, katlanacak gücünüz kalmaz. Artık sahte güzelliklere aldanmaya başlarsınız. Gerçeklikten ne kadar uzaklaşsanız o kadar kârdır sizin için. Fakat bir gün, hiç beklemediğiniz bir anda, kendi sonunuza bu kadar yaklaştığınız, artık her şeyi kendi ellerinizle bitirecekken birisi çıkagelir veya siz bulursunuz onu.

İşte o an hissedersiniz ve beni anlarsınız. Beni anladığınız an, ona da anlam yüklersiniz. Nedir peki bu his, bizi bütün bunlardan kurtaracak olan?

Yoksa ben de mi yanıliyorum bir şeye karar verirken.

Ah, bunu bilemeyeceğim ama bildiğim bir şey var ki, o da bu duygunun aşk olduğu.

Aşk evet. Bazen bir çiçeğe, bazen bir yaprağa. Bazen Allah'a, bazen yâre.

Peki sen, bu satırları okuyarak ömür tüketen insanoğlu. Hiç âşık oldun mu?

Senden Vazgeçiş

SEMA ÖZTÜRK

Ne yaptığımı bilmiyorum. Bir bankta oturuyorum öylece. Karşımda tüm enginliğiyle masmavi deniz. Karmaşık duygular sarmış bedenimi. Hayır, simit atmıyorum martılara. İçimi ısıtacak bir bardak çay da içmiyorum. Seni arıyorum sadece. Gözüm senden bir iz arıyor...

Gördüm işte seni. Zayıflamışsın. Gözlerin dolu dolu bakıyor karşıda dövünen dalgalara. Uykusuzsun. Yorgunsun hiç inkar etme. Her halinden belli yıpranmışlığın. Hissediyorum ellerinin soğukluğunu. Üşüyor eskisi gibi. Bilmiyorum neden seni düşünmekten alamıyorum kendimi? .Sesin hâlâ kulaklarımda. Hiç değişmemiş bana ninniler söyleyen o ses. Bir şeyler anlatmak istiyorsun. Sanki konuşunca her şeyi çözecekmişin gibi bir sezgi var içimde. Ama bilmen lazım ben artık görmüyorum papatyaları, anlamıyorum dökülen onca yaprağı. Çünkü yitirdiğim o beyaz çiçek hayallerimin tamamıydı.

Rüzgar esiyor şimdi karşı yakadan. Yüzüme yüzüme vuruyor soğuk bir hava. Gerçekleri gör artık dercesine. Burnuma kadar getiriyor yel, kokunu. Yıllardır aynı kalmış parfümün. O kokunun bana hatırlattıklarını bir bilsen. İçilen onca kahveyi, okunan kitapları, verilen sözleri. Daha neler neler ... Hepsi boşunaymış. Değeri kalmadı artık hiçbirinin benim için. Yolumu çiziyorum ben. Hayat devam ediyor ne de olsa. Bu maviliğe emanet ediyorum seni. Söz veriyorum kendime. Unutacağım seni. Anlaşmaların en büyüğünü imzalıyorum kendimle; yüzünü unutmak adına. Fakat seni her gördüğümde içimde yeniden canlanıyor tüm umutlarım. Bu sefer kendime kızıyorum "papatyaları susuz bıraktım!" diye. Tekrar kitapları karıştırıyorum. Altını çizdiğim her cümlede her kelimede seni arıyorum. Kahvenin suyu kaynıyor ocakta öylece ve sen yine yoksun. Fincandaki kahveler soğudu. Kurtlandı kitaplar. Onlarca papatya şimdi kıymet bilmeyen insanların elinde. Sevdanın

ölçü birimi etmişler zavallıyı. Seviyor, sevmiyor... Her düşen yaprakta bir ah işliyor yüreğime. Ayrılıklar özlemler yükleniyor omuzlarıma. Senden de serden de vazgeçiyorum tüm benliğimle.

Senin için yaktığım onlarca ışık şimdi tek tek sönüyor. Karanlıklar içinde bıraktın beni çiçeğim. Yüreğimdeki yangını çaresiz gözyaşlarım söndürdü. Önce sen kayboldun görüş alanımdan sonra anılar. Bir başıma kalıyorum bu kocaman denizin karşısında. O bile dövüyor beni dalgalarıyla. Son kez bakıyorum papatyaya. Gözlerin yaşlı ağzın bir şeyler söylemek için aralı. Yapma. Hiç yorma solgun dudaklarını. Duymak değiştirmeyecek gördüğüm çiçeği. Bana unutmayı öğretmemişler daha önce. Bilseydim bu kadar kolay olacağını daha önce katledirdim duygularımı. Bitti her şey. Gemi artık rotasız. Yol alıyorum sessiz limandan pusulasız. Denizi de şahit tuttum içimdeki duruşmada. Gidiyorum ben papatya. Kendine iyi bak. Pencereni sıkı kapat. Rüzgar kapıma bırakmasın kokunu. Unutmaya başlamışken seni tekrar yazmayayım adını buğulu camlara. Yolumu gözlemeyim geceleri. Papatyaların canını yakmayayım bir daha. Var git yoluna. Sana son kez uzaktan özlemlerle sarılıp, canımı yakan hasretinle yolcu ediyorum kalbimden. Uğurlar ola papatya...

Rayiha Kalıntıları

ELİF TÜRKMEN

Neleri hatırlamalıyım şimdi? Çocukluk bir rüya sanki. Uyanmışım çoktan o rüyadan ve unutmışum olan biteni. Kalbime gömmüşüm anıları...

Anne ve baba kimdi? Devasa yapraklara sahip iki çınar mıydı? Öyleyse biz de girift duygular arasında oluşmuş küçük meyvelerdik değil mi? Çocukluğumuz, her yaprak döküşlerinde hissedilen samimiyet ve zarafetten ibaret minik düşlerdi aslında. Bir de hatırımda kalan koca yatağımın üstündeki örme bebek, aynalı vitrindeki çalar saat, babamın başucundaki ismini bilmediğim siyah kapaklı kitap, dedemin hikayeleri, babaannemle saklama oyunlarımız... Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, hatıralarım gözlerimin önünden bir film şeridini boyarcasına geçiyordu. Kuzenimle sahile kaçışlarımız, gizlice şeker yiyişimiz, martılar... Ve ölüm.

Kaybettim, kaybettik; çocukluğu, merakı, saflığı, oyuncakları, sokakları, yaramazlığı, bahçeleri, dostları... Değersiz demir ve beton parçalarına değiştik onları. Paha biçilemez ruhumuzu ölüme terk ederek sığdırmaya çalıştık.

O kadar farkında değiliz ki hayatın, kurtaramadık yarınlarımızı. Ve yavaş yavaş hissizleşen gözlerimizin içinde kayboldu çocukluğumuz ve huzur.

Balat'ın Tarih Kokan Sokakları

NESLİHAN TAŞDEMİR

İstanbul'un onca kalabalığı ve gürültüsünden kaçmak için kendimi tarih kokan sokaklarında bulduğum yerdir Balat. Küçük ve sevimli, kendine has güzelliği var bu semtin. Rengarenk boyanmış eski evlerin güzelliğine gözlerim dalıp gider, ardından bir fotoğraf çekip kaydedirim cihazıma. Öylesine düzgün hizalanmış ki, her biri kusursuz renklere bürünmüş adeta. Yorulmadan, sıkılmadan dolaştığım bu semtte, köşebaşında simit satan dayıdan bir tane alıp hem atıştırırım hem de Fener sahiline uzanan bu yolda martılara da paylaşıyorum yemeğimi. Neredeyse her sokağın sonunda rastlanan merdiven yokuşlarına denk geldiğimde ilk başta gözümü içten içe korkutsa da havasından mıdır suyundan mı bilmem ama bana hiç yorucu gelmez. Seviyo-

rum bu semtin taşını, tarihini, hafif rutubet kokan sokaklarını...

Bu sokaklar da sanki labirent gibi, bir turlayayım desem yine dönüp dolaşıp aynı noktada buluyorum kendimi. Bucak bucak geziyorum, keşfediyorum, öğreniyorum her bir ayrıntısını. Pek samimi hatıralar biriktirilir buralarda. Mesela evlerin arasında kalmış, küçük ve sıcak ortamı olan kafelerde oturup soluklanırsın ve arka fonda Yeşilçam müziği çalar ya hani... İşte buna huzurun tam olarak adresi diyebilirim. Böylesine kalabalık bir şehrin arasında sıkışmış sessiz sakin bir semt.. Daha ne olsun. Siz de kafa dinlemek, huzura erişmek isterseniz yolunuz Balat'a düşsün.. Yanınıza bir kamera, bir de kitap almayı unutmayın.

Bir Çizgi Daha

ELİF TÜRKMEN

Masa lambasından yayılan loş ışık altında otururken fark ettim iyileştigimi. Derin bir nefes çektim önce. Her solukta kalbime saplanan o küçük tebessümler gelmiyordu aklıma ya da saçlarımı okşadığı elleriyle sigara dumanını ciğerlerine doldurması sandığım kadar acı verici değildi artık.

Cesaretimi topladım. Sararmış sargılarımı tek tek açmaya karar verdim. Parmaklarımı yavaşça araladım. Usul usul inceledim. Parmak izleri yoktu avuç içlerimde, ismi kazılı değildi ellerimde. Sonra başımdaki sargıyı açmaya başladım. Duraksadım, çünkü; kokusu geldikçe bazı şeyleri hatırlamaya başladım. Saçlarım bukle bukle omuzlarımdan aşağı döküldü. Korka korka dokundum uçlarına, hissedemedim. İçim öyle bir huzurla doldu ki saçlarımı deli gibi okşayan adamın kokusundan eser kalmamıştı. Zihnimi kaplayan tüm pusu kalktı. Sıra geldi kalbime. Her tarafından acı sızmış sargıyı görmek bile beni vazgeçirmeye yeterdi. Ama öyle olmadı, deli cesareti işte, açmaya

başladım. O kadar kötü durumdaydı ki... Tek parça olması bile benim için bir mucizeydi. Kalbimin çemberinden dikkatlice söküp attım tüm o vaatleri, sarılmaları, bakışmaları, gülüşmeleri... O heyecanların hepsini attım kenara.

Bazı geceler gözlerim gökyüzüne takılır. Zifiri karanlıkta ne de ihtişamlı bir saltanat sürer yıldızlar. Her baktığımda farklı gelir ya da baktığım zamanlar farklı anlamlar çıkarmamı sağlar. Bilemiyorum. Tüm sargılardan, yüklerden, ondan arındığım bu gece yine ruhumu ayın uçsuz bucaksız ışığına bırakıyorum.

Sargılardan sıyrılarak aynanın karşısına geçtim. Gözlerimi süzdüm. Kalbimden akan şiirler ansızın çağlayan gibi dudaklarıma döküldü. Bu kadar gerçeğe bünyem hazır değil miydi? Ya da bu şiirleri akıtılabileceğim başka bir çift göz olmadığı için mi dudaklarıma okuyordum? Başımı yerden kaldırdım, sakın adımlarla yatağıma yöneldim. Başucumdan kitabımı aldım, perdenin rüzgârla dansıyla huzura uzandım.

Çocukluk

NURSENA YEŞİLDAL

Çocukluk nedir? Çocuk kahkahadır, sevgidir, ailenin göz nuru olan en büyük neşe kaynağıdır. Bize armağan edilmiş en güzel varlıktır. Çocuğun sevgisi gökyüzüne benzer; uçsuz bucaksızdır, hayal gücü ise gökkuşağı gibi rengârenktir. Gözyaşları yağmur gibidir, minik yanaklarından damla damla akar gider. Çocuk sevgiyi bilir, üzüntüyü anlar, şiddeti hisseder ama kötülüğü anlamaz. Çünkü çocuğun saf kalbinde bu yoktur. Kötülüğü, nefreti, ihaneti, sevgisizliği, hakareti çevresi yüzünden öğrenir. Çevresi ve yetiştirilme tarzı bu duyguları öğrenmesine ve hissetmesine eşlik eder. Sonra kalbini değiştirir, sonra da düşüncelerini kafasında şekillendirir. Kafasında şekillendirdikleri hayal gücünü etkiler, hayal gücü düşündüklerini etkiler, düşündükleri söyleyeceği sözleri etkiler, söyleyeceği sözler davranışlarını etkiler, davranışları ise hayatını etkiler.

İnsan hayatının en önemli dönüm noktası, karakterinin temelini oluşturan çocukluğudur. Çocuklukta önemli rol alan birçok unsur vardır. Bu unsurlardan bir tanesi ailedir. Aile, bize verilmiş en güzel hediyedir. İnsanın çocukluğu güneş ve fırtına gibidir. Acıyı öğrenir, sonrasında mutlu olmayı; sevmeyi öğrenir, sonra kaybetmeyi; duygularının hisseder, sonra hissizleşmeyi; kaybetmeyi öğrenir, sonrasında kazanmayı...

Çocuğun hayatı işte böyledir. Bir fırtına kopar ve bütün çiçekler yerle yeksan olur. Sonrasında güneş doğar, kazanma ve hissetme duygularının nasıl geliştiğinin farkına varır. İşte böyle böyle büyür çocuk. Dr. Seuss, "Yetişkinler sadece tarihi geçmiş çocuklardır." der. Aslında hepimiz çocukluğumuzu yetişkinlik adı altında yaşayan yetişkin çocuklarız.

İç Savaş

RÜMEYSA YILDIRIM

I.

Herkes ve her şey sıradanlaşıyor. Çoğu kişi çoktan kendi benliğini yitirip, sıradan bir kimse olma yolunda ilerlemekte. Sıradanlık önce aklımızı sonra da ruhumuzu esir alıp köleleştirme amacıyla. Zaten çağımızdaki felaketlere karşı gelemeyip, kötülüğe katılmamız bize dayatılan sahte gerçekliğin özgürlükten yoksun olduğunu ve tüm insanlığın sıradan mahlûklar olduğunu yeterince gösteriyor.

Dünya hızla dönmeye devam ederken size söyleyebileceğim değişmeyen ve bildiğim tek bir şey var. Yanınızda kim duruyorsa ona sıkıca sarılmayı ihmal etmeyin. Çünkü biriyle son kez vedalaşmanın acısını tahmin edemiyor insan. Sürgün bir ayrılıktır, bir hüzdür. İnsani olmayan, ağır bir cezadır. Yaşamış, çok iyi bilinen uzun bir zaman kesitini, daha doğrusu bir yaşamı geride bırakmaktır, istemeyerek, zorlanarak...

II.

Güçlü olmak değildi istediğim, ama öyle olmak zorundaydım. Kendimi bir

çırpıda nasıl öylece unutmuşum. Nasıl da unutulmak zorunda bırakılmışım. Yaşadığım olaylar neden bu denli üzerimde silinmez izler bırakıyordu. İçime hapsolmuş bir haldeyim ve ben daha önce düşüncelerimle hiç bu kadar tek başıma kalmamıştım. Şu sıra öyle bir yorgunluk çökmüş ki bedenime, durup dinlenmek bile yük sanki. Her geçen saat yüklerimin ağırlığı artıyor, yaralarım daha da açılıyor, ruhumun izdihamı katlanıyordu. Kalbimin derinlerinde biriken keder tortuları nefesimi kesiyordu; soluk alamıyordum bir türlü.

Ne kadar kırıp döksem de, ağlasam da saatlerce, tam göğsümde bir yerde, bir şey hep varlığını sürdürecektir gibi hissediyorum. Onu oradan alıp çıkaramıyorum, söküp atamıyorum. Benim verdiğim mücadele yalnızca kendimle. Önüme engeller koyan da benim, onları kaldıracak olan da. Ama şu sıra ne engel koyacak takayım, ne de onları kaldıracak hevesim mevcut.

ALİ IŞIK

Ali Işık, 1979 yılında Balıkesir'in İvrindi ilçesine bağlı Gümeli köyünde doğmuştur. 1992 yılında ilköğretimini Balıkesir'de, ortaokul ve lise eğitimini de Bursa'da tamamlanmıştır. Viyana Üniversitesinde Siyaset Bilimi okumuş ve eğitimini 2007 yılında bitirmiştir. Ali Işık, 2011 yılında Ankara'da bir kamu kurumunda göreve başlamış ve halen burada çalışmaktadır.

İlk öyküsü olan "İç Hastalığı" 2004 yılında Magrib dergisinde yayımlanmıştır. Yazar, daha sonraları öykü ve yazılarını Karabatak, Melâmet, Dergâh, Mahalle Mektebi, Arz, Hece Öykü, Post Öykü gibi dergilerde yayımlamıştır.

Ali Işık, Viyana'da yaşarken arkadaşlarıyla Arz ve Magrib dergilerini çıkartmış ve Melâmet dergisinin öykü editörlüğünü yürütmüştür.

İlk kitabı olan "Bekleme Salonu" 2014 yılında, ikinci öykü kitabı "Beni Hikâyeden Çıkart" ise 2017'de yayımlanmıştır.

Ali Işık, ilk kitabındaki anlatım biçimini ikinci kitabında da devam ettirmiş, hikayelerini anlatmayı sürdürmüştür. Üçüncü kitabı "Uzaklık Yaralar" ise 2019'da yayımlanmıştır. Hikayeler tek başına okunduğunda birbirinden farklı konular gibi görünse de aslında hepsinin birbiriyle bağlantısı olduğu gözlenmektedir. Işık; öykülerinde, okurun kendi zihni içerisinde yürümesini ve bir yerden sonra da beraber yürümeyi amaçladığını ifade etmekte, okurun öyküyü zihninde devam ettirmesini beklemektedir.

Günümüz Türk hikâyesinin genç kuşak başarılı yazarlarından biri olarak ön plana çıkmayı başaran Ali Işık, Hüseyin Su ile derinlikli bir nehir söyleşi gerçekleştirmiş ve bu söyleşi "Sayılı Gündü Geçti" (2019) adıyla kitaplaşmıştır.

Soruşturan: Azamşer Özel

10 SORUDA İSTANBUL

- İstanbul, tek kelime ile nedir?
- Şiir
- İstanbul'un sembolü nedir?
- Boğaz
- İstanbul'da tanık olduğunuz en güzel şey nedir?
- Çeşitlilik ve zenginlik
- Hangi dönem İstanbul'unda yaşamak isterdiniz?
- Fark etmez, her zaman yaşamak isterim.
- En sevdiğiniz İstanbul semti hangisi?
- Üsküdar
- İstanbul'da hangi şarkıyı söylemek isterdiniz?
- Bu Sabah Yağmur Var İstanbul'da
- İstanbul'u nereden seyrederdiniz?
- Çamlıca'dan
- İstanbul'un kokusu nedir?
- Boğaz'ın kokusu
- İstanbul'un sesi nedir?
- Vapur sesi.
- İstanbul'un tadı nedir?
- Çay ve Türk Kahvesi

Mutluluk paylaştıkça çoğalır, büyür, fark edilir, yaşanır. Ufak mutluluklar bir zaman sonra içimizdeki mutluluğu büsbütün ortaya çıkaracak, iste o zaman mutluluğu bulmuş olacağız.

Mutluluk

MERVE AYDIN

İnsanlar mutluluğun sürekli bir hedefe varınca kazanılacağını düşünür ama asıl mutluluğun içerisinde, kendilerinde olduklarını fark etmezler. Bu yüzden de mutluluğu bulamıyor olabilirler. Mutluluğun nerde olduğunu bilse belki de onun için çabalar ve elde edebilirlerdi.

İnsanlar iyi bir işe girdiklerinde, iyi bir araba, ev aldıklarında ya da istedikleri biriyle evlenmek gibi birçok nedenlerle gerçekten mutlu olacaklarına inanırlar ve bunun için çalışır, çabalarlar. Aslında asıl mutluluk insanın kendi iç dünyasındadır. Çevrenizde, sosyal medyada veya herhangi bir yerde her şeye sahip olan insanların gözlerine baktığınızda çoğu zaman mutluluk değil yorgunluk görürsünüz. Çünkü onlar da mutluluğu bir şeye sahip olmak zannetmiş, hayatlarını ona göre şekillendirmiş fakat sonrasında hayal kırık-

lığına uğramışlardır. Mutluluk, bir şeye sahip olmak değil sahip olduklarına kanaat etmektir. Bulunduğun konumdan memnun olman, şikâyet etmemen, küçük şeylere sevinbilmen, bunun için çalışman, ev ya da araba almaktan daha çok mutlu edecek ve kalıcı mutluluğa neden olacaktır. Bir araba alırsın biraz kullandıktan sonra alırsın ve seni eski gibi tatmin etmez. İlk zamanlarda o arabaya bindiğinde heyecanlanırsın ama zaman geçtikçe o eski heyecanın kalmaz. İşte o zaman, asıl mutluluğun beyinde şekillendirdiğimiz nesnelerde değil, kalbimizde yön verdiğimiz duygularda olduğunu fark etmeliyiz. Fark etmezsek sürekli başka nesnelere yönelir, onu kazanma duygusu içine gireriz ve akıp giden hayattan kısa süreli mutluluk dışında elimizde bir şey kalmaz. Bir de o mutluluk diye belirlendiğimiz nesneler...

Mutluluğu nesnelerde değil de içimizde fark etmeye başlarsak asıl mutluluğu o zaman buluruz. Bir çocuğa şeker almak, bir yaşlıya yardım etmek, bir yetiškine destek olmak, sokakta yürürken ya da bir yere yetişirken rast geldiğimiz bir hayvanın başını okşamak her aklımıza geldiğinde bizi gülümsetecektir. Mutluluk paylaştıkça çoğalır, büyür, fark edilir, yaşanır. Ufak mutluluklar bir zaman sonra içimizdeki mutluluğu büsbütün ortaya çıkaracak, iste o zaman mutluluğu bulmuş olacağız. Mutlu olmak için insanlara da ihtiyaç duymadığımızı fark etmemiz gerekir. Mesela bir sahile gitmeliyiz. Öylece denizi izlemeliyiz. Gökyüzünü, sabah gittiysen güneşi ve pamuk gibi bembeyaz bulutları, akşam gittiysen Ay'ı ve gökyüzünü aydınlatan yıldızları...

Kendi kendimize yetebilmeyi öğrenmeliyiz. Kendimizle eğlenmeyi bilmeliyiz. Mesela yemeğe ve sinemaya gidebiliriz, sahilde bisiklet turu yapabiliriz, farklı farklı insanlar tanıyabiliriz, huzur evine gidip oradaki büyüklerle muhabbet edebiliriz, en önemlisi de kendimizin çok güçlü bir birey olduğunu fark

edip bunu sürekli tekrarlamalıyız. Düşmekten korkmayıp ayağa kalkabildiğimizi kendimize göstermeliyiz, çünkü her düşüşün bize yeni bir şeyler öğrettiğinin farkında olmalıyız. Eğer farkında olamazsak mutluluğu kaçıırız, çünkü mutluluk aslında bir şeyleri fark etmektir. İçindeki mutluluğu ortaya çıkartmaktan çekinmemeliyiz çünkü bence bize hayatı yaşanılır kılacak tek şey mutluluğumuzdur. Mutluluk aslında ardı arkası kesilmeyen bir huzurun da temelini oluşturur. Yeter ki mutluluğu fark edelim ve doğru yolu bulup o yoldan ilerleyelim. Mesela geçmişe takılmamalıyız, çünkü onlar bizi eski mutsuzluklarımıza çeker. Eskiye hatırladıkça kendimize sürekli şunu söylememiz gerekir **“Eskiden yaptığım hatalar, pişmanlıklar şimdiki beni oluşturdu ve ben şimdiki benden çok mutluyum, hatalarım ve pişmanlıklarım bana doğruyu ve gerçeği gösterdi. Eski kendime teşekkür ederim.”** diyerek şimdiki zamana dönmeliyiz. Bu olayı bir filozof şu sözü ile çok güzel bir şekilde ifade etmiştir. “Geçmişe takılıp kalma, çünkü temizlenmenin yolu çamurda yuvarlanmak değildir.”

Eski Anılarınıza Özlem Duyuyor musunuz?

SENANUR GÖRGÜLÜ

Tabii ki duyuyorum!
O da bir sorulur mu?
Hangi insan güzel anılarına özlem duymaz ki?
Hangi insan güzel anıların tekrarını yaşamak,
güzel günlerin kokusunu saklamak istemez ki?
Herkesin hayatında tekrar uğramak istediği
anlar vardır.
Ben de geri gitmek isterim. Meselâ doğdu-
ğum eve, koşturduğum bahçeye, korkarak ya-
kalamaya çalıştığım tavuklara.
Akşama kadar oyunlar oynadığım sokaklara,
Yorgunluktan ayaklarımın sızısıyla uyuduğum
günlere.
Okuldan kaçıp kaçıp eve gelişlerime. Anne-
me “Bir daha okula gitmem.” dediğim zaman-
lara, güzel oyuncaklarımla süslediğim odama.
Abimin okuduğu ezan sesini tekrar duymaya.
Duyuyorum. Çokça özlem duyuyorum.
Ama geri gidebiliyor muyum; tabii ki hayır!
Geri alabilir miyim? Kesinlikle hayır. Paslan-

mış anılarım...
Bir çiçek gibi saklıyorum defterimin arasında
o günleri. Her açtığımda güzel kokuyor. Ama
eskisi gibi değil.
Bir bağlamanın tellerine vurulmuş mızrap
gibiyim bazen, hangi tele vurursan o notadan
çalarım.
Hangi duygu yüklü, özlem dolu anıma do-
kunsan, hasretle anlatırım.
Bir insanın heybesinde saklıdır iyi günü de,
kötü günü de. İstediyini istediği zaman çıkarıp
sofrana koyar. Anlatınca sanki o günlere git-
mişsin gibi hissetmeni ister. “Anlıyor musun
beni?” der; çünkü anlamayı ister.
Senin de onunla bir duygu paylaşmanı ister,
anlattıkları hakkında bir fikrini almak ister.
Güzel anılar bir genç kızın çeyizi gibidir.
Özenle katlanmıştır. Temiz ve saklıdır.
Bu da böyle kısacık bir sohbet olsun. Güzel
bir an olsun.

Hüznün İnsana Ettiğidir

AZAMŞER ÖZEL

Oyuncağını kaybetmiş bir çocuk hüznü var
içimde. Elmacık kemiklerimden akan göz
yaşlarım, ahzanımı gün yüzüne serpiştiriyor.
Hüzün neydi? Gecenin bir yarısı balkonda
sokak lambalarını izlemek mi?
Saatlerce boş sokaklarda dolaşmak mı?
İşe yaramıyor, yürüdüğüm tonla sokak şar-
kılarına küstüler ve benden şimdi ses seda
yok. İçimde oluşan hüznün sebebi, yağmurun
başladığını görünce neye olduğu bilinmeyen
ümitler beslemek mi? Ya da herkesten kaçıp
kabuğumuza çekilmek istiyor olmak mı? As-
lında cevabı hiçbirisi...
Hüzün; bastırılmış duygularımızdan, ken-
di benliğimizden kaçmak, onca dağı, tepeyi
görmezden gelip ufak çakıl taşlarına takılıp

düşmektir ve bundan ötürüdür bu içe kapa-
nıklığımız. Ve sanırım şu sıra ben de içime
kapandım iyice. Bu süre zarfında anladım ki
insan en çok da kendinden kaçır ve de en çok
kendi ile baş başa kalmaktan korkar; aklına
gelebilecek her şeyden...
Kendini sarmaktan, hislerinin canını yak-
masından korkar. Hisler neden canımızı ya-
kar hiç düşündünüz mü? İnsan hisler oluşur
çünkü. Organlara gelen zarar vücuda ağrı ya-
parken, hislere gelen zarar insanın her zerre-
sini yıpratır, çürütür. Ama yine de yaralayan
ve yaralanan hep kendisidir. Herkese merhem
olur ama kendini paralar. Çünkü hep başkası-
na kşarken, kendinden kaçır.

Her Birine...

ESRA KARATEKİN

Bazı sözler vardır, bir umutla söylenmeyi bekleyen, dilin ucunda beklemekten bitap düşen ya da köşe bucak kaçan, saklanmak için pervasızca yer arayan...

Bazıları vardır ki cesaret ister, yürek ister, sessizlikten nefret eder, haykırılmadan duramaz, beklenmedik bir anda çıkarılır.

Bazıları vardır ki söyleyip söylememek arasında götürüp getirir sizi, hani Fuzuli diyor ya “Söylesem tesiri yok, sussam gönül razı değil”. Sonucunda neler olacağı kestirilemez, ya amacına ulaşır mutlu eder sizi ya da bedel ödetir, kayıplar yaşatır. Oldu ki söylemezsen ya cesaretin yoktur, korkaksındır ya da kaybedeceğinizi bildiklerin fazla değerlidir.

Bazı sözler fazla masumdur, saftır, samimi; iyileştirir. Fakat bazıları da fazla kötüdür, acımasızdır, yaralar.

Kalbinizin derinlerine saklanmış olanları sobeleleyen sözler de vardır.

Kimi sözler vardır ki söylendiği için “iyi ki” dedirtir, rahatlatır. Kimi sözler de “keşke” de-

dirtir, “of”lar çektirir, kemirir sizi.

Söylenmeye hak verilmemiş sözler de vardır, zorla susturulmuş...

Kurulmak için uzun zaman sarf ettiren, fevkalâde özenle seçilmesi gereken, her ince ayrıntısı düşünülen, kırmaktan korkan sözler de vardır; kendini bilmeden çıkan, muhatabının duygularını umursamayan, kırmak için yer arayan sözler de.

Fazla ürkek olanı da vardır fazla atılğan olanı da.

Kimi sözler kısıkvrak ele verir kendini, kimisi gizemlidir, nazlıdır.

Söylenmek istenen birçok kelimeyi susturmak zorunda kaldığımız olmuştur; öyle olması gerekir, yani bağıra bağıra susarız. İnsanın canını en çok da onlar yakar ama şunu unuturuz ki gözlerimiz var; eğer dil söyleyemese de gözler ele verir. Ah gözler! Saklayamaz hiçbir kelimeyi, hiçbir sözü... Sessiz sessiz haykırır her birini, her birine...

Karanlık ve Mavilikler

MERVE YILMAZ

Belki yorgunumdur, belki de yorgunuzdur. Bazı şeyleri anlatmaya bile gücümüz yok artık. Fakat çelişki de burada zaten; sizlere bir şeyler anlatmak için elime almışken kalemi, anlaşılacak için kurarken cümlelerimi, kendimde o gücü bulamamam. İnsanın doğasıdır çünkü bu. Birileri baktı mı gözlerimize, kelimeler çekilsin isteriz kenara. Dilin suskunluğu değil, bir çift ateşin kıvılcımı görülsün isteriz. Dedğim gibi, gücümün olmaması tüketiyor cümlelerimi. Bence bu duygu çoğu zaman yüreğimizde derin bir yer kaplıyor. Oğuz Atay’ın dediği gibi **“Beni hemen anlamalısın, çünkü ben kitap değilim, çünkü ben öldükten sonra kimse beni okuyamaz, yaşarken anlaşılmaya mecburum, ben Van Gogh’un resmi değilim, öldükten sonra beni müzeye koyamazsınız.”** Yaşarken anla-

şılmaya mecbursak neden hâlâ kapalı gözlerimiz?

Belki de sadece kelimelerimiz alındı elimizden. Uzun uzun konuşulacak, yüreğimizi sızlatacak o kadar şey varken aksi gelmiyor aklıma. Bizi bu karanlığa hapseden de o renkli hayallerin yok edilmesi değil mi? Bu karanlık yoruyor bizi. Belki de soluksuz kuracağımız cümleleri alıyor elimizden. Sonra da anlaşıl-mamaktan dem vuruyor, bunun acizyetinden yakınıyoruz. Yolun sonunda bizi bekleyen bir aydınlık varken neden arabayı sağa çekip bekleriz ki? Karanlığımızın aydınlığa ulaştığı, yorgunluklarımızın yeni hayallere açılacak bir kapı olma ihtimali bile yüreğime tarifi olmayan bir ferahlık veriyor. Açsak gözlerimizi, tekrar kursak teker teker yıkılan hayallerimizi. Sürsek ya motorları maviliklere!

Bir Çam ve Siyah Nehir

ÖZLEM TOZAL

Bedenimin kimsesizliği ile kalemimin kanatları altına sığınıyorum.

Milyarlarca insanın arasında kendime sığınacak bir liman bulamayışım, kapağı açılmayı bekleyen siyah bir nehrin yanındaki dalları kozalaklara bezenmiş bir çam ağacına bağladı beni.

Nehrin akan sularında yansımamı bulmak imkansız. Ben de alıyorum elime divit kendi yansımamı çiziyorum harflerle, işlenmiş çam gövdesine. Bir kıvrım, bir nokta, bir küçük çember, düz bir çubuk...

Kimi zaman tek kelime yetiyor tasvirime kimi zaman da bildiğim tüm kelimeleri kullanıyorum.

Tek gerçekliğin ve en büyük hayalin ucu biraz donmuş nehirde saklı olduğunu düşünüyorum.

Ruhumun demir attığı tek liman kağıdın önü kalemin başı. Girintili çıkıntılı ulu çınar yanına geldiğim zaman pürüzsüz, tertemiz ve bir avuç bir sahne oluverir. Oyuncular; düşüncelerim, yaşadıklarım, yaşayamadıklarım, hayallerim belki de gözüme ilişen en ufak bir dünya mirası. Herkes kendi sırasını bekliyor, siyah perdenin ardında.

Nehir ve çamın buluşmasında tek başına

bir monolog yankılanır. İçimin dışımla olan 40 yıllık hatırlar meselesi alır götürür beni diğer insanların yanından. Hafif bir çam kokusu dolandır seslere.

Tüm organlarım bana ait olmayan bir korkuya kuşanır. Çam yavaş yavaş hücrelerime kök salıyor. Sarılan köklerle çam sakızı çoban armağanı bir ömrü yaşıyorum.

“İki yüzlü kağıt” sen hangi yüzünle açarsın kapıyı her gelişimde? Hoş mu geliyorum sana gerçekten? Seni kirletmek nasıl bir dua ya da hangi duaya gözü yaşlı bir’Amin’?

Gecenin zifiri sessizliğinde bir şarkı tüm evi dolduruyor. Aşkın kaçınıcı senfonisi bu? Bu bir aşk, tam tanım bu. Kurumuş nehrin çam gövdesinde coşkuyla akması. İki malzemeden oluşan sınırsız bir yemek ve bu yemekle doyar - benden uzak - milyonlarca insan. Nehrin yumuşaklığı çamın sertliğine aşık. “Siyah beyaz film gibi biraz” bu zıt bir aşk.

Bu aşkı en ön sıradan izliyorum, parmak uçlarımdan. Gözlerim ara ara YAZı yağmurları ekiyor nehre. O zamanlar daha mı hızlı akar?

Yankısız bir sığınmadan doğan ince alkışsız bir aşk. Ve şimdi satırlar boyu ettiğim duaya “Amin!” diyorum.

hilâl tutulması

ENES BÜLBÜL

Saat ikinci vakti
Gece olmak bilmiyor
Askıda sarkan mandallar gibi
Evlerin bacasından
Süzülüyor güneş

Günlerdir tetikte gözlerim
Uyumak için bekliyor geceyi
Katilim oluyor beklemek
Can suyum olduğu gibi

Güneşin dudaklarından dökülüyorsun
Ve tüm sonbaharların yaprakları
Saçlarından damlıyor parmaklarıma
Her biri ayrı bir iz bırakıyor
Hilale dönüyor tırnaklarım
Peki ya bu neyin tutulması

neyin nesi

MERVE CAN BULUT

Sarılmak mıydı gece gibi aya,
Susamak mıydı gündüz gibi güneşe,
Bir okyanus gibi balığa,
Bir toprak gibi ağaca,
Sarılmak mıydı?
Yoksa sevmek miydi?
Ayın parıltısının kandırdığı gece gibi mi?
Güneşin gündüzü var etmesi gibi mi?
Yolunu bulamayan bir kuş misali.

